

KOMÜNİST PARTİ

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

- Türkiye-Suriye Depremi s. 1
 Barut Fıçısı Çin s. 7
 Peru: Burjuvalar Arası Çatışma s. 9
 Pakistan'daki Durum s.11
 Grev Yasasına Rağmen Bekaert Grevi s. 14
 Gaziantep Döküm İşçileri Grevi s. 15
 Portland, ABD: Belediye İşçileri s. 16
 Birleşik Krallık'ta Yeni Grev Dalgası s. 18
 Çin Komünist Partisi'nin Doğuşu s. 21
 Komünist Solun Manifestosu s. 24
 Işık Parıltıları s. 28
 Okur Mektubu: Seçimlere Doğru s. 31
 Komünist Parti'nin Görevleri s. 32

Türkiye-Suriye Depremi: Kapitalizm Altında Yıkım ve Ölüm Kaderdir

“Olanlar oldu. Bunlar kader planının içerisinde olan şeyler” - Erdoğan

Emevi döneminde imanın şartları arasına alınan kader, İslam literatüründe kabaca olmuş ve olacak her şeyin Allah'tan olduğuna ve Allah'ın iradesi ve bilgisi dışında hiçbir şeyin gerçekleşmeyeceğine inanmaktır. İmanın şartlarını kabul etmeyen Müslüman sayılmaz Sünni İslam'a göre. Erdoğan'ın çadır kentlerden birinde depremzedelere söylediği tepki çeken yukarıdaki sözlerin benzerleri Türk burjuvazisi tarafından dönem dönem kullanılır. Kağıt üzerinde %99.8 oranında Müslüman olan ülkede aslında nüfusun yarısı belki daha fazlası

seküler Müslüman veya laik. Böyle olunca kader söylemi toplumun bir yarısında kendi ihmallerini örttüğü ve dini gerilim yaratmayı hedeflediği izlenimi veriyor ve doğal olarak büyük tepki çekiyor. Erdoğan, muhaliflerinin pek çok kaynakta sert bir şekilde eleştirilmesini, kader kavramının sorgulanmasıyla eş göstererek gerilimi tırmandırırken toplumun diğer yarısında yıkım ve ölümlerin bu denli fazla oluşuna dair bir sorgulamaya girilmesinin önünü tıkıyor. Kısacası bu on binlerce kişi deprem olmasa da ölecekti kaderlerinde ölmek olduğundan! Olacak olan olur, önlemin önemi yok! Bu günlerde Türk televizyonlarında annesinin hayaleti tarafından korunan çocukların mucizevi kurtarılışlarını izleyebilirsiniz!

Evet, bu depremde şimdilik 50 bin civarı ve büyük ihtimal 100 bini bulacak olan ölümler kaderdir! Çarpık yapılanmadan, kontrolsüz ve maddi açıdan yeterince desteklenmeyen göç sürecinden, bölgedeki Kürtlere ve diğer azınlıklara karşı ırksal ayrımcılık ve zorbalıktan, yozlaşmış idare ve denetim mekanizmalarından bahsedecek olursak, kaderin doğaüstü bir müdahale olmaksızın ağlarını göz göre göre örmüş olduğunu da ortaya koyabiliriz. Tabii ki fay hattı üzerine bilimsel kurallara aykırı bir biçimde inşa edilmiş, denetimi ve deprem dayanıklılık testleri yapılmamış yapıların iskambil kartları gibi yere yığılması kaderdir. Bu koşullar değişmeden bu kader değişmez!

Kapitalist ve Emperyalist Kriz Yönetimi

4:17'de gerçekleşen Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesi merkezli depremin ön raporunun saat 5'de devletin elinde olduğu iddia ediliyor. İlk basın açıklamasını 1 buçuk saat sonra geliyor ve kurtarma ekiplerinin sevk edildiği ifade ediliyor. Malatya'da ordu, Diyarbakır ve Adana'da kolordu, Kahramanmaraş'ta ise tugay var. Yani eğer oyalanmadan tüm birlikler gönderilseydi yerel AFAD ve Kızılay birlikleriyle birlikte saat 6'ya kadar pek çok can kurtarılabilirdi. Binlerce asker sadece buldukları şehirlerde çalışmaya başlayabilecekken depremden 40 saat sonra devlete bağlı hesaplardan 7035 askerin bölgede çalışmaya yönlendirildiğini söylüyor. Depremin ancak 57. saatinde 16 bin 785 askerin kurtarma çalışmalarına katıldığı bildiriliyor. O saate gelindiğinde başka ülkelerden gelen 6 bin kişilik ekip ve arama kurtarma köpekleri de kurtarma çalışmalarına dahil oluyor.

Yaklaşan seçimlerde elde edilecek oy oranlarına göre yardım bölgelerine yönelen hükümetin kurtarma ekipleri yolların geçilebilir olmadığı gerekçesiyle Hatay'a – pek çok gönüllününün kişisel araçlarıyla ulaşabildiği bir şehre – iki gün sonra ulaştı. Göçük altında kalan pek çok insan, yerleri bilindiği halde ulaşıp çıkarılmadı. Sevdiklerinin canla başla kurtarma ekibi aramasına rağmen günlerce uzayan bekleme süresi sebebiyle hayatlarını yitiren binlerce insan var. Erdoğan'ın OHAL ilanından sonra ise yağma yaptıkları iddia edilen insanların kolluk güçleri tarafından darp edildiğine dair haberler gelmeye başladı. Bu saldırıların büyük çoğunlukla Suriyeli depremedelere yönelik olduğu görülüyor. Hatta bu saldırılara sivil katılımı da söz konusu.

Hatay'ın Hassa, Gaziantep'in İslahiye ve Nurdağı ilçelerinin tamamı fay üzerine inşa edilmiş. Fayın üzerine yapılaşmayı engelleyen herhangi bir sınırlama yok. Jeologların sahada yaptığı incelemelere göre Amik Ovasının Hatay'a doğru olan bölümünde ve İskenderun kıyılarında sınırlama görüldü. Bu tip zeminlere inşa edilen yapılar böyle bir deprem karşısında sağlam kalamaz. Türkiye

bugün 550 aktif faya sahip ve bu gibi felaketler bu ülke için sürpriz değil. Ülkenin %66'sı 1. veya 2. derece deprem bölgesinde. Zemin şartlarını iyi tanımlayıp uygun yapılar tasarlandığında ve doğru yerlere inşa edildiğinde bu denli büyük can kaybının verilmeyeceği ortada. Tabii bu kalabalık bir ülke olan Türkiye için uygulaması kolay bir şey değil. Üstelik son yıllarda bol miktarda dış göç aldığı düşünülürse. Şehirlerin alt yapılarının kaldıramadığı bir orana çıktı Türkiye'nin nüfusu. Hadi bir de bunu hazırlayan koşullara bakalım:

Felaketin Arka Planı: Bina Fazlalığı ve Emlak Balonu

Erdoğan'ın iktidara gelişinden kısa bir süre sonra eline geçirdiği bürokratik bir kurum olan TOKİ (Toplu Konut İdaresi Başkanlığı) 2004'ten itibaren bir güç merkezine dönüştü. TOKİ, değerli arazileri cüzi fiyatlara veya ücretsiz olarak elinde topladı ve ihaleye çıkardı. Takip eden yıllarda da emlak sektörü çok hızlı bir şekilde gelişmeye başladı. Emlak sektörünün hızlı büyümesine dayanan bir ekonominin krize sürükleneyeceği daha önce başka ülkelerde deneyimlenmişti. 2014 yılına gelindiğinde İstanbul başta olmak üzere Türkiye genelinde çok yüksek miktarlarda konut fazlası oluştu. Bunu tetikleyen şeylerin başında alım gücünün hesaba katılmadığı gerçekliği de vardı. Bankalar faiz de artırıncı orta ve dar gelire sahip işçiler ev alamaz oldu. Bu durumun çözümü olarak yurt dışından alıcılara yöneldiler.

Uzmanlara göre Pazarcık fayının kırılması bekleniyordu ama o kırılmanın Amanos fayını (Hatay) kıracağı ön görülmedi. 9 saat sonra Sürgü fayını kıracağı ise hiç beklenmiyordu. Türkiye'de 10 ili, Suriye'de Halep ve İdlip civarını etkileyen deprem Haiti depreminden sonra yakın dönemin en ölümcül depremi olarak anılıyor. Bundan sonraki süreçte, Amik Ovasının batısında yer alan Kızıldeniz'e giden bölgede 10 ila 30 yıllık süreç içerisinde bir deprem beklendiğini, bu depremden kısmen Türkiye'nin ama daha çok Suriye, Lübnan, İsrail, Ürdün'ün etkileneceğini belirtmekte de yarar

var. Türkiye'yi boydan boya geçen iki büyük faydan biri harekete geçti. Bu fay, Ölü Deniz fayıyla beraber Orta Doğu'nun en aktif faylarından biri olarak Arap yarımadasını Afrika'dan ayırıyor. Durumun şiddetini anlamak zor değil, fakat ölüm oranlarının tek sorumlusu olarak doğal felaketin şiddetini göstermek en azından dünyadaki diğer depremlerin süreç ve sonuçlarını inceleyen birini en fazla çileden çıkarır. Veriler gösteriyor ki ölüm oranları benzer nüfussal yoğunluğa sahip benzer tipte ve şiddette depremlerin yaşandığı iki ayrı bölgede, ülkenin ve bölgenin maddi gücü ile doğru orantılı olarak artıyor.

Depremin ilk günlerinde oldukça geç kalan ekipler depremden sonra geriye kalan enkazı, altında binlerce ölüsüyle ivedilikle ortadan kaldırmak ve seçim dönemine hazırlamak telaşındalar. Sosyal medyada sıklıkla rastlayabileceğiniz paylaşımlardan biri şuydu: bölgeden pek çok kişi enkazdan sesler geldiğini görevlilere ilettikleri halde, ekipler kurtarma sürecinin sona erdiğini söyleyerek enkaz kaldırma işlerine yöneliyor. Hala enkazdan insanlar canlı çıkıyorken... Aldıkları emir gereği... Hastane, havalimanı, okul gibi pek çok kamu binası kullanılamaz halde. Yollardaki hasar ulaşımı oldukça zorlaştırıyor depremden etkilenen pek çok ilde. Elektrik, su, doğal gaz erişimi yok.

Süreç bununla sonlanmayacak, depremin artçıları da kendisi gibi büyük olacak. 7,7 büyüklüğündeki depremin artçısı 6,5'e kadar çıkabilir. Bütün şehirlerin hasar tespitinin yapılması, planların hazırlanması zaman alacak. İşlemler sürecince insanların evlerinden uzak durmasında fayda var. İlk aydan sonra depremler yavaş yavaş küçülecek olsa da bir yıl boyunca depremler kendini hissettirecek. Tabii bu süreçte küçük hasarla çıkmış yapılar da yıpranacak. Resmi kayıtlarda 13 buçuk milyon görünen bölge nüfusundan ve kayıt dışı göçmenlerden hayatta kalanlar şimdi evsiz ve temel ihtiyaç malzemelerine dahi muhtaç. Milyonlarca evsiz için kurulan çadır kentler ihtiyacı karşılamaz halde.

Depremin yıkıma uğrattığı 10 şehirde inşa edilen 135.000 TOKİ konutundan bir tanesi bile depremde hasar almamış. Enkazdan hala insan çıkarılıyorken TOKİ yetkililerinden yeni duyurular geldi: Otuz bin evin planı hazır ve yapımı bir yıla tamamlanacak. Daha pek çok yeni projeye çıkagелеceklerini duyurmayı da ihmal etmiyorlar. Uzun zamandır büyük bir deprem yaratmayan bu fay hattının geriliminin yükseldiği biliniyordu; fakat, AFAD'ın depremden önceki raporunda da belirtildiği üzere bölge sakinleri tarafından değil. Dış göçle hızla artan nüfusun barınma ihtiyacı inşaat şirketlerinin ağızını sulandırmaya yetti. Düşük kalitede üretilmiş evler zor koşullardan kaçmış göçmenlere fahiş fiyatlara satıldı veya kiralandı. Göçmenlerin pek çoğu ağır yoksulluk koşullarında çok sağlıksız yapılarda yaşam mücadelesi vermek zorunda kaldı. Yerli işçi sınıfı için de durum parlak değildi. Artan fiyatlara rağmen artmayan maaşlarla benzer bir süreci yaşıyorlardı. Bu kalabalık yoksul yığınlarının şehirlerde çığ gibi büyümesini beraberinde getirdi. Hiçbir kurumsal altyapısı bu boyutta bir göçü kaldıracak güçte değildi. Türkiye'de pek çok şehirde ulaşımın sağlığa, eğitime her şey kilitlenmiş durumda. Okullar aşırı kalabalık, toplu taşıma yetersiz ve kalabalık, istihdam alanları dar ve yığılma var. İş kuyruklarının ucu görünmüyor. Hastanelerde doktor, okullarda öğretmen, hademe vb. hemen her alanda çok fazla işçiye ihtiyaç var. Bu sağlıksız şehirler salgınları da doğal afetleri de çok daha ölümcül kılıyor.

Suriye tarafına baktığımızda en çok yara alan iki şehrin büyük bölümüne Esad hükümeti dünyanın farklı bölgelerinden gelen yardımları özel olarak iletmedi. Çünkü bu bölgeler hükümetin terörist olarak algıladığı bölgelerdi. Aşırı islamcı grupların kaçırdığı yüzlerce kadın ve çocuk da enkaz altında yardımsız bırakıldı. Hatta Esad depremedelere bomba atmayı da ihmal etmedi. Deprem belli ki Esad'ı sevindirdi. Bölgedeki insanlar zaten halihazırda insani yardıma muhtaç haldeydi ve rutin olarak BM tarafından bazı ihtiyaç malzemeleri gönderiliyordu hayatta tutmaya yetecek kadar. Yerelden gelen bilgilere göre BM reklamını yaptığı

yardımları göndermedi. Zaten rutin gönderdiği yardım materyallerini gönderdi. Bunların pek çoğu deprem koşullarında kullanışlı dahi değildi. Şimdi milyonlarca ölümün ardından tahmini 5.3 milyon insan evsiz ve yardıma muhtaç halde.

Kapitalizm kar peşinde can kaybından çekinmiyor ve hal böyle olunca aynı kader pek çok şehri ve şehirlerin en kötü ve dayanıksız konutlarının sakinleri olan işçileri buluyor. Bilim insanlarının daha evvel uyardığı Türkiye – Suriye depremi gibi İstanbul için de çok şiddetli bir depremin kapıda olduğu uyarısı uzun zamandır yapılıyor. Aynı depremin gerçekleştiği 10 ilde olduğu gibi İstanbul'da da kaçak yapılmış, bölgenin koşullarına bilimsel açıdan uyumlu olmayan yapıların kayda geçirilmesi için imar affının çıkarılıp durması söz konusu. 2023 yılı itibariyle İstanbul'un nüfusunun 18 milyona dayandığı belirtiliyor ve bu şehir her yıl 15 milyona yakın turist ağırlıyor. Aşırı nüfus artışı bu devasa şehri de gittikçe köhneleştiriyor ve düşümlüyor. Şimdi biz daha 2018 yılında yapılarının %90'ı dayanıksız denen dev bir şehirde deprem bekliyoruz. Gelecek depremin nasıl yönetildiğini bu depremin yönetiminden çıkarabilirsiniz. Görüldüğü üzere İstanbul'un kaderi de çoktan yazılmış, sadece gerçekleşmesi kalmış.

İşçi Sınıfının Başını Çektiği Kendiliğinden Seferberlik

Depremin yaşandığı ilk anlardan itibaren büyük bir sınıf dayanışması kurulmasaydı, bugün durum daha da vahim olabilirdi. Depremin olduğunu öğrendikleri andan itibaren insanlar bölgeden tanıdıkları kişilere ulaşmaya çalıştılar. Pek çok insan enkaz altından iletişime geçebildikleri herkesten yardım istedi. Sosyal medya aracılığıyla yardım çağlıkları hızla yayıldı. Devlet kurumlarına ihbarlar yağdı. Kurumların görev başına gitmemeleri üzerine sivil halk sosyal medya aracılığıyla okul, spor salonu gibi toplanılabilir alanlarda bir araya gelip hemen yardım toplamaya koyuldular. Ekipler halinde bölgeye ulaşmaya çalıştılar. Sağlık çalışanlarından madencilere pek çok iş kolundan işçi bölgeye akın

etti. Hem arama kurtarma çalışmalarına katıldılar, hem de depremzedelerin sesini duyurdular.

İşçiler patronlarına deprem bölgesine gönderilmeleri için baskı kurduysa da patronlar işçileri engelledi. Yıllık izinleri bulunan işçiler gidip arama kurtarma çalışmaları yürüttüler; geride kalanlar ise bölgeye tırlar dolusu yardımı ulaştırmak, enkazda ses gelen yerleri belirleyip yardım ekiplerine iletmek için görev başındaydı. Özellikle mevcut iktidar için oy potansiyeli düşük bölgelerde devletin insanları ölüme terk ettiğini zaten devlete güveni olmayan geniş bir işçi kesimi hemen anladı.

İşçi sınıfı üç kuruluşunu paylaşırken sermaye sahipleri ancak sosyal medya baskısıyla ve yüksek reklam potansiyeli sebebiyle kendilerini hiç zorlamayacak meblağlarda bağışlarda bulunmaya başladılar. Türk devletine de diğer ülkelerden ve kuruluşlardan bağışlar yağıyordu. Ama Türkiye işçi sınıfının büyük çoğunluğu devletin bu tür afetlerle baş etmesi için kurulmuş kuruluşları dururken bağışta bulunmak için bir alternatif müzik sanatçısının kurduğu hayır kurumunu daha güvenli buldu.

Mücadeleci Sendikaların Tutumu

DİSK ve KESK gibi solcu sendikal konfederasyonların tabanları faal bir biçimde seferberliğin bir parçası olsalar da, KESK'in Sağlık Emekçileri Sendikası depremzedelerin sağlık koşullarına dikkat çekse, DİSK'in Gıda-İş sendikası ise mültecilere karşı ırkçı saldırılarına karşı çıksa da, genel olarak bu konfederasyonların ve üye sendikalarının oportünist liderlerinin sürece müdahaleleri büyük ölçüde bölge ziyaretlerinin ötesine gidemedi.

Mücadeleci taban sendikalarının çevresinde toplandığı bir oluşum olan Umut-Sen, acil durum ilan ederek örgütleyebildiği işçilerle deprem bölgesine gitti. Umut-Sen şu talepleri sıraladı:

“Tüm ilişki ve olanakların öncelik olarak enkaz çalışmalarının doğru ve hızlı gerçekleştirilecek

şekilde enkaz altındaki yurttaşların her birinin zaman kaybetmeksizin kurtarılması için organize edilmesi gerekmektedir. Deprem bölgesindeki durum ve çalışmalar hakkında kamuoyuyla şeffaf bilgi paylaşımı yapılmalıdır. Halkı paniğe ve korkuya sürükleyecek manipülasyonlara da halkı kandırmaya, yanıltmaya dönük adımlara da asla başvurulmamalıdır. Tüm iletişim şirketlerinin ödenmemiş faturalar nedeniyle kapalı tüm hatları aktif hale getirmesi sağlanmalıdır. Hükümet ve belediyelerin, her türlü kurum ve yapı ve kişilerin dayanışma ve çalışmalarında asla rekabet temelinde hareket edilmemeli; önceki örneklerde olduğu gibi kolluk eliyle provokasyona başvurulmamalıdır. Halkın tüm ihtiyaçlarının karşılanması, afet toplanma alanlarının kurulması ve her türlü çalışma için halkın vergileriyle oluşturulan kamu kaynakları sınırsız kullanılmalıdır. Deprem bölgesinde halka evleri terk etme çağrısı yapanlar emekçilere asla “çalışma dayatması” yapmamalıdır. Deprem bölgesindeki tüm işkollarından işçiler bu süreçte idari izne çıkarılmalıdır. Hiçbir işçi deprem riski ve böylesine bir kaygı altında çalışmaya zorlanmamalıdır”.

Savaştan kaçarak geldikleri ülkede ucuz iş gücü olarak kullanılan ve çok sağlıksız koşullarda yaşamakta olan yasal ve yasa dışı yollardan Türkiye’ye girmiş milyonlarca göçmen de deprem felaketini yaşadı. Sosyal medyada gezinen paylaşımlara göre başka illerden gelip gruplar halinde sokaklarda göçmenlere saldıranlardan tutun, sözde yağmaları bahane ederek göçmenleri darp eden kolluk güçlerine, bölgedeki atmosfer dehşete düşürüyor. Bir yandan kendileriyle aynı süreci yaşayan depremzedeler tarafından dahi çadır bölgelerinden kovulup tartaklanırlarken, diğer yandan devletin az ve geç ulaştırdığı temel yardımlardan dahi faydalanamıyorlar. Adı dahi anılmayacak olan kayıt dışı göçmen ölümlerini de eklediğimizde toplam ölüm sayısı kim bilir kaç bini bulacak? Eğer verilerine ulaşabilen olursa öğreneceğiz. 2021 yılında oluşumuna başlanan Göçmen Sendikası Girişimi’nin Deprem Bölgesinde Göçmenlere Karşı Artan Ayrımcılık ve Sözlü-Fiziksel

Şiddete Karşı Çağrımızdır başlıklı metni depremzede göçmenlerin halini oldukça iyi açıklıyor:

“Depremin ilk saatlerinden beri sahadan aldığımız bilgilere göre, göçmenler sıklıkla bölgeye ulaşan erzak, barınma ve ilaç yardımlarından muaf tutuluyor ve bölgeyi tahliye etme konusunda ciddi sorunlarla karşılaşılıyorlar. Depremden etkilenen göçmenlerin yol iznine tabi tutulmadan bölgeden çıkışlarının sağlanması için genelge yayınlanmış olmasına rağmen, otobüs, uçak ve konaklama şirketlerinin sağladığı hizmet ve yardımlardan faydalanamıyorlar ve sadece kendi imkanlarıyla ulaşım sağlayabilenler bölgeyi terk edebiliyorlar.

Bölgeden ayrılamamanın ve gelen yardımlara erişememenin yanı sıra gelen yardım kolilerini ve evleri yağmaladıklarına dair bir algı yaratılıyor. Açıkça görüldüğü üzere, devlet kurumlarının arama-kurtarma ve yardım ulaştırma konusundaki yetersizliğinin üstü göçmen nefreti ile kapatılmaya çalışılıyor, bazı düzen siyasetçileri ve onlara bağlı medya kuruluşları da bilinçli olarak buna hizmet ediyor.”

Doğal Afetler ve Kapitalizm

O dönemki gazetemiz Battaglia Comunista’nın 1951’de yayımlanan 24. sayısında “Ölümlerin Katli” adlı yazımızda doğal afetlerin kapitalizm için nasıl bir yenilenme sağladığını izah etmiştik:

“Felaket evleri, tarlaları ve fabrikaları yıkıp aktif nüfusu işsiz bıraktığında, şüphesiz zenginliği de yok eder. Ancak bu durum, reklam, toplama ve nakliyenin yıpranmış giysilerin değerinden çok daha pahalıya mal olduğu eski eşyaları karıştırmak gibi sefil bir operasyonda olduğu gibi, başka bir yerden zenginlik transferi ile düzeltilemez.

Ortadan kaybolan zenginlik, geçmişin, asırlık emeğin zenginliğiydi. Felaketin etkisini ortadan kaldırmak için devasa bir günümüz, yaşayan emek kitlesine ihtiyaç vardır. Dolayısıyla, zenginliğin

soyut değil somut toplumsal tanımını kullanırsak, onu egemen sınıfı oluşturan belirli bireylerin yaşayan çağdaş emekten yararlanma hakkı olarak görebiliriz. Yeni gelirler ve yeni ayrıcalıklı servetler, yeni emeğin seferber edilmesiyle oluşur ve kapitalist ekonomi, başka yerlerde birikmiş serveti "kaydırarak" açığı kapatmanın hiçbir yolunu sunmaz...

İşte bu nedenle, etkilenenleri yeniden inşa etmek için sağlam kalan tarlaların, evlerin ve fabrikaların mülkiyetini vergilendirmek aptalca bir fikirdir.

Kapitalizmin merkezinde bu tür yatırımların mülkiyeti değil, insan emeğinin sonsuz döngülerde yarattığı şeylerden yararlanmaya ve bunlardan kar elde etmeye izin veren, bu emeğin istihdamını bu geri çekilmeye tabi kılan bir ekonomi türü vardır...

Marksist ekonomik analizin temeli ölü ve canlı emek arasındaki ayrımdır. Biz kapitalizmi geçmişte kalmış, kristalleşmiş emek yığınlarının mülkiyeti olarak değil, canlı ve aktif emekten çıkarma hakkı olarak tanımlıyoruz. Bu nedenle mevcut ekonomi, mevcut emeğin minimum harcamasıyla, geçmiş emeğin bize aktardıklarının rasyonel bir şekilde korunmasını ve gelecekteki emeğin performansı için daha iyi temelleri gerçekleştiren iyi bir çözüme yol açamaz. Burjuva ekonomisini ilgilendiren şey, çağdaş çalışma ritminin çılgınlığıdır ve refahı umursamadan, geçmiş emeğin hala yararlı olan kitlelerinin yok edilmesini destekler."

Sınırın İki Tarafının Kaderi Ortak

Siyasi hırsların ve çıkar yarışının her şeyin üstünde tutulduğu kapitalizmin kriz yönetimi her zaman sermaye için en karlı olacak şekilde planlanır. Sınırın her iki tarafında da açıkça görüldü ki milyonlarca insanın kurtarılmasına harcanacak efor minimumda tutulmaya çalışılmış. En fazla canlı kurtarmanın gerçekleştirilebileceği ilk günlerde depreme ev sahipliği yapan devletler, hatta diğer yardım vaadinde bulunan devletler de yardıma koşmayı ağırdan aldıklarını hep birlikte izledik. Türkiye

istihdam edemediği genç işsizleri bilmem kaçınıc üniversite eğitimine, stajlara, içeride ve dışarıda savaşımlara sürükleyerek zor bela baş etmeye çalışırken binlerce kişi 'kader' vesilesiyle ölünce sevindi zaten. Seçimlerde şansı çok zayıflamış olmasa sevincini daha açık bir şekilde de gösterirdi Türkiye yönetimi. Suriye'de Esad yönetimi zaten savaştığı gruplara isabet eden bir depreme en fazla şükreder. Bombalarını harcamadan gerçekleştirebildiği bir katliamın üzerine uluslararası yardımlar ve destek...

İşçi sınıfının tek güvенеceği güç, böyle afet durumlarının da gösterdiği gibi, kendi sınıfdaşlarının dayanışma için kenetlenmesidir. Bu deprem sürecinden çıkarılacak pek çok ders var: Özellikle afet koşullarında profesyonel yardım sunabilecek işçiler (madenciler, arama kurtarma eğitimi olan işçiler, sağlıkçılar, avukatlar, sosyal hizmet sorumluları...) iş yerlerinden toplu olarak çıkıp çok erken refleks gösterdiğinde çok daha fazla canı kurtarmak mümkün olabilirdi. Ancak gerçek sınıf sendikaları aracılığı ile ve hem farklı sektörler hem aynı sektöre ait farklı sendikalar arasında bir örgütlenme acil durumlarda neler yapılabileceğine dair ön hazırlık yapabilmeyi ve hızlı seferber olmayı mümkün kılar. Hatta sendikal ağın genişlemesini mümkün kılmak, işçi sınıfının bölgesel sorunlara dair bilinçlenmesini ve bu sorunların aşılması için birlikte çalışmasını da destekler. Irkçılığa, sağlıksız yaşam koşullarına, yoğun nüfus artışının yarattığı barınma krizine karşı işçilerin en güvendikleriyle, sınıfdaşlarıyla kol kola girip mücadele etmesi şart. Her geçen gün yaşam şartları altında ezilen Türkiye ve Suriye işçi sınıfının kendi canını hiçe sayan yönetenlere cevabı birlikte hareket etmekten doğan güçlü bir sınıf mücadelesi olabilir.

Bu sendikal faaliyet ancak proleter devletin iktidarı altında toplumsal hedeflerini yerine getirebilir. Marksist doktrinin ışığında tarihin derslerini çıkarmış olan Enternasyonal Komünist Partisi, işçi sınıfının bir sınıf olarak var olmak ve bir sınıf olarak kazanmak için ihtiyaç duyduğu rehberdir.

Barut Fıçısı Çin

Çin'de hükümetin pandemi karşıtı politikasına karşı düzenlenen son protestolar Batı'da coşkuyla karşılandı, hatta 1989'da Tienanmen Meydanı'ndaki olaylarla karşılaştırılarak mevcut protestoların büyüklüğü abartıldı. Çin, dünya emperyalist düzenini yeniden bölmek isteyen emperyalist bir güçtür ve ABD'nin başını çektiği emperyalist rakipleri, Hong Kong'daki protestolardan Uygur meselesine ve Tayvan'ın egemenliği sorununa (Pekin bunu bir iç mesele olarak görmektedir) kadar her zorluktan faydalanmaya çalışmaktadır. İlginç bir paralellik olarak, Çin güvenlik aygıtları protestoların yabancı güçler tarafından yönetildiğini, tıpkı Hong Kong protestoları gibi bir "renkli devrim" olduğunu ve iktidardaki Çin Komünist Partisi tarafından kurulan düzenin altını oymak için kışkırtıldığını iddia ediyor.

Halk Cumhuriyeti'nin kurulduğu 1949 yılından bu yana Partimiz, bu geniş ve kalabalık ülkeyi sarsan toplumsal hareketlere ilişkin haberlere yakın ilgi göstermiş, bunları hem Marksizmin Doğulu "sahtekarlarının" hem de Batılı "inkarcılarının" düşmanı olan doğru Marksist doktrine göre analiz etmeye çalışmıştır.

"Sıfır-COVID" politikasına karşı protestolar

16-22 Ekim tarihleri arasında düzenlenen son ÇKP kongresinde Xi Jinping'in 2017 kongresinden bu yana geçen beş yılda elde edilen başarıları gözden geçirdiği raporunda salgınla mücadele politikasına sadece birkaç kelime ayrılmış ve "dinamik sıfır COVID politikasının" hayat kurtaracağı ve salgınların yayılmasını önleyeceği belirtilmiştir: "Virüsün yayılmasını durdurmak için topyekûn bir halk savaşı."

Hükümetin esas olarak kitlesel testlere, karantinalara ve izolasyona dayanan sıfır-COVID politikası, virüsün yayılmasıyla mücadelede diğer ülkelerden,

özellikle de Batı kapitalizminden daha iyi sonuçlar verdi, ancak aynı zamanda Çin ekonomisine de ağır bir darbe vurdu, öyle ki 1990'lardan bu yana ilk kez büyüme Asya ortalamasının altında kaldı. Ulusal ekonominin endişe verici performansı hükümeti rota değiştirmeye sevk ediyor. Ancak önlemlerin gevşetilmesi, nüfusun bu kadar yoğun olduğu bir ülkede özellikle tehlikeli olan bulaşıcı hastalıkların artmasına neden oldu.

Tüm dünyada, kapitalist üretimin cehennem makinesini durdurmama zorunluluğu ve ulusal sağlık sistemlerini alt üst edecek ve çok sayıda ölümle sonuçlanacak virüsün kontrolsüz yayılmasını önleme ihtiyacı, hükümetlerin çelişkili politikalar izlemesine yol açtı. Çin'de 20. ÇKP Kongresinden sonra bile, COVID'i önleme politikasında tersine dönme işaretleri ortaya çıkarken, Kasım ayı başlarında ÇKP basınında semptomlar hafif ve kısa ömürlü olarak tanımlandı ve halkı sıfır COVID politikasının gevşetilmesine hazırlamanın habercisi oldu.

Ancak COVID karşıtı önlemlerin hafifletilmesi kısa süre içinde enfeksiyon sayısında bir artışa neden oldu ve sonuç olarak yerel yetkililer, yaklaşık üç yıl süren sert kısıtlamalardan sonra artık yorgun düşen nüfusa bir kez daha COVID önleme tedbirleri uyguladı. Birkaç gün içinde birçok şehrin sokaklarında hükümetin bu dayatmalarına karşı protestolar düzenlendi.

5 Kasım'da Guangzhou'nun (Kanton), çoğunluğu göçmen işçilerden oluşan 1,8 milyon nüfuslu Haizhu bölgesi gibi bazı bölgelerinde izolasyon uygulanmaya başlandı. Ayın 14'ünde bölgede sokak protestoları düzenlendi ve protestocular izolasyon bariyerlerini yıktı; 22'sinde Zhengzhou'da Foxconn işçilerinin protestoları gerçekleşti; 24'ünde Sincan Urumçi'de bir binada çıkan yangın bir düzine insanın ölümüne neden oldu ve halk arasında büyük bir öfke yarattı; ve 26'sından itibaren izolasyon bloklarının kurtarma ve kaçışı engellediği iddiasıyla sokak protestoları düzenlendi.

Bu olayların ardından protestolar Pekin, Şangay, Chengdu, Chongqing, Wuhan ve Nanjing gibi Çin'in büyük metropollerine yayıldı.

Hükümet bazı tavizlerle karşılık verdi. Yerel düzeyde, "gereksiz" karantinalar kaldırıldı, evde karantina imkanı getirildi, daha az sıklıkta burun temizliği yapıldı vb. Aynı zamanda, toplantılara karşı tutuklamalar ve kolluk kuvvetlerinin konuşlandırılması yoğunlaştırıldı.

Protestolar yatışmış gibi görünse de durum hala istikrarsız. Hükümet, kısıtlayıcı önlemlerin sona erdirilmesini isteyen sermayenin ekonomik ihtiyaçları ile birkaç hafta içinde on milyonlarca bulaşıcı hastalık, hastanelerin ele geçirilmesi ve yüz binlerce kişinin ölmesi gibi kontrol edilemez bir sağlık durumu yaratma riskini uzlaştıramadığı için, viral kontrolün bu yeni aşamasında çelişkili politikalar bekleniyor. Kapitalistleri endişelendiren bu ölümler değil, isyanın işçi sınıfına yayılması ve genelleşmesi olasıdır.

Foxconn'da işçi protestoları

Çin'deki protestolar kesinlikle güçlü bir hükümet karşıtı duygu altında gerçekleşti, ancak esas olarak salgınla mücadele politikasıyla ilgiliydi ve hoşnutsuzluk ve sosyal rahatsızlığın hükümetlerin sağlık hatlarına karşı çeşitli hareketlerde kendini ifade ettiği diğer ülkelerde olduğu gibi, herhangi bir sınıf çağrışımı olmaksızın yalnızca daha fazla bireysel hareket özgürlüğü talep ediyorlardı.

Ancak kapitalistler üretimin ve malların dolaşımının durmasına tahammül edemiyor ve dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca proleterleri bulaşıcı hastalıklara karşı en ufak bir koruma olmaksızın çalışmaya zorluyorlar.

Parti'nin Çin'den beklediği proletaryanın sınıf mücadelesinin yeniden ortaya çıkmasıdır ve Foxconn işçilerinin son protestoları bunun önemli bir örneğidir.

Zhengzhou'daki Foxconn fabrikası, yaklaşık 200.000 işçinin çalıştığı, büyüklüğü ve Apple'ın telefonlarının yaklaşık %70'ini burada monte etmesi nedeniyle genellikle "Iphone City" olarak anılan devasa bir tesistir. Fabrika zaten işçiler için cehennem gibiydi, ancak COVID'in yayılmasıyla ilişkili tehlikeler nedeniyle ahlaksızlığı daha da arttı. Bulaşıcı hastalık karşısında bile üretim zorunluluğu devam etti. Yönetim despotizmi, işçileri işten sonra bile fabrikada kalmaya zorlayarak daha da yoğunlaştı.

Buna rağmen virüs işçiler arasında yayılmıştır.

Bu korkunç koşullar karşısında, Ekim ayının sonlarına doğru fabrikadan toplu işçi kaçışları yaşandı. Bu durum ciddi bir işgücü sıkıntısına yol açtı ve tam da Kara Cuma ve Noel'in tüketim histerisi yaklaşırken üretimi riske attı. Kasım ayı başında üretim seviyelerini korumak için Foxconn işçilere ikramiye sözü verdi ve yeni personel alımı için bir kampanya başlattı.

Ancak, işçiler arasında bulaşıcılığın yayılmasının yanı sıra, bu ikramiyelerin ödenmesinin 30 gün ertelenmesi ve bulaşıcılık durumunda ellerinden alınması nedeniyle durum daha da kötüleşti. Buna ek olarak, yeni işe alınanların tecrübeli çalışanlara yaklaşması sağlanarak bulaşma tehlikesi artırıldı.

Açlık ücretleri, fabrikaya kapatılma, kötü ve kalitesiz yemek, kötü sağlık koşulları, bulaşma tehlikesi, ikramiye ödeme tarihlerine uyulmaması, proleter öfkeyi tetikledi. 22 ve 23 Kasım tarihleri arasında protestolar patlak verdi. Önce fabrika güvenlik personeli ile karşı karşıya geldiler, ardından işçilerin direnişinden bunalan polis, yakın yerlerdeki de dahil olmak üzere, isyanı bastırmak için güç kullandı. 24 Kasım'da Foxconn, ödemedeki gecikmenin "teknik bir hatadan" kaynaklandığına dair bir açıklama yaptı ve aynı gün yeni işe alınan işçilerden işten ayrılanlara 10.000 yuan teklif etti.

Çin burjuvazisi kapitalist sömürünün vahşetini kızıl bayrakla ve sosyalizm adıyla ne kadar örtmeye çalışırsa çalışsın, sözde "dünyanın fabrikası" olan

Çin'de, işçilerin sağlığı pahasına ve açlık ücretleriyle mal üretiminin sürdürülmesini dikte eden kapitalist disiplin yürürlüktedir. Burjuvazi ve proletarya arasındaki uzlaşmaz çıkarlar sınıflar arasındaki çatışmayla sonuçlanır ve kapitalizmin tam anlamıyla geliştiği Çin de bundan muaf değildir. Çinli sahte komünistlerin "Çin özelliklerine sahip sosyalizm"e dayandığını söylediği bu ülkede, proletaryanın yolunu dünyanın diğer bölgelerindeki sınıf kardeşlerinden farklı kılacak hiçbir ulusal özellik görmüyoruz.

Sermayenin egemenliğine karşı ve proletarya diktatörlüğü için sınıf savaşı her yerde bizi bekliyor.

Peru: Burjuvalar Arası Çatışmada Proleterlerin ve Ezilenlerin Kanı Sokaklara Dökülüyor

Peru'da kapitalizmin derinleşen ekonomik krizi ve bunun ücretli kitleler ve yaşam standartları kötüleşen ezilen tabakalar üzerindeki etkisi, parlamentoda farklı işveren kesimlerinin ve ekonominin çıkarlarını temsil eden çeşitli burjuva partileri arasında süregelen bir çatışmayı körüklemektedir. Bu partiler kendilerini ister sol, ister sağ, ister merkez olarak adlandırsınlar, istisnasız hepsi egemen sınıfın siyasi uzantılarıdır.

Ancak parlamentoyu oluşturan farklı partiler arasındaki çatışmaya yansıyan bu burjuvalar arası çelişkiler, yalnızca iş ve sözleşmelerin kontrolü ve yolsuzluk parasına erişim için verilen mücadelenin bir ifadesi değildir. Bu aynı zamanda partiler, kurumlar ve sendikalar arasında, açlık, yetersiz beslenme, işsizlik, düşük ücretler ve sağlık hizmetlerinden yoksunluğun ağır yükünü omuzlarında taşıyan proletaryayı terhis edilmiş, örgütsüz ve bölünmüş halde tutmak için en etkili yöntemi bulma mücadelesidir.

Ancak burjuvazi, kitlelerin hoşnutsuzluğunu

kanalize edebilecek ve yatıştırabilecek bir parti ya da siyasi cephe asla bulamayacaktır. Son beş yılda beş devlet başkanının değiştiği Peru bunun bir örneğidir. Bu nedenle darbe ve açık diktatörlük alternatifine her zaman hazırdır.

Bu kez parlamentodaki partiler, darbe yapmak ve parlamentoyu feshetmekle suçlanan Devlet Başkanı Pedro Castillo'yu devirmeyi başardı. Castillo, isyana organize etmek ve yetkisini kötüye kullanmaktan soruşturulmak üzere 18 aya kadar uzatılabilecek önleyici tutukluluk süresine tabi tutuldu. Başkan Yardımcısı Dina Boluarte yeni başkan seçildi ve hemen bakanlarını atadı.

Kongre'deki hararetli çatışmalar yeni başkanı, diğer siyasi güçlere yer açmak için Nisan 2024'te bir kez daha seçim çağrısı yapmaya zorladı.

Ancak sokaklar Castillo'nun görevine iade edilmesini talep eden protestocularla doldu. Bunun üzerine Boluarte protestoların en yoğun olduğu yerlerde derhal olağanüstü hal ilan etti ve protestoları Castillo'nun "kendi kendine darbe" planının bir parçası olarak kınadı. Ancak protestoculara göre darbe Kongre ve Castillo'ya muhalif partiler tarafından gerçekleştirilmiş gibi görünüyordu. Çatışmalar şiddetlendi ve yüzlerce protestocu yaralanırken onlarcası da öldürüldü.

Castillo'nun "kendi kendine darbe" girişiminden önce Fujimori çoğunluklu Peru Kongresi "başkanlık boşluğu" getirilmesini tartışmış ancak bunu onaylamak için yeterli oya sahip olamamıştı.

Fujimorist siyasi çete, göreve geldiği ilk günden itibaren Castillo'ya saldırdı ve onu görevden almaya çalıştı. Bir buçuk yıl içinde, Castillo'nun "ahlaki ya da fiziksel olarak göreve devam edemeyeceğini" teyit etmek için üç önerge verildi. Ancak hem ulusal hem de uluslararası alanda muhaliflere verilen tüm siyasi tavizlerin hiçbir faydası olmadı. Sonunda Castillo, 7 Aralık'ta televizyonda yayınlanan bir mesajla Kongre'yi feshedeceğini ve bir olağanüstü hal hükümeti kuracağını, gece sokağa çıkma yasağı

uygulayacağını ve kararnamelerle yöneteceğini duyurdu. Peru Anayasası başkana Parlamentoyu feshetme yetkisi vermektedir. Fujimori çetesine sadık medya hemen Castillo'nun bir "hükümet darbesi" gerçekleştirdiğini duyurdu.

Pedro Castillo, daha önce sendikacı ve öğretmen olmasına rağmen, burjuvazinin çıkarlarının bir başka yöneticisi, şirket ekonomik gruplarının bir temsilcisiydi. Burjuvazinin, kitleleri burjuva siyasetine boyun eğmeleri için kandıracak bir düzenbaz, bir "fareli köyün kavalcısı" bulmaya yönelik bitmek bilmeyen girişimlerinden bir diğerydi.

Ancak burjuvazinin parlamentodaki çeşitli temsilcileri bir nebze olsun kurumsal istikrar konusunda anlaşamadılar. Castillo burjuvazinin çıkarları için bir tehdit oluşturmuyordu ama yine de burjuvalar arası çelişkilerin bir kurbanıydı.

İşçilerin demokrasiyi savunma pankartları açarak ya da Pedro Castillo'nun yeniden başkanlığa getirilmesini talep ederek kazanacakları hiçbir şey yoktur. Bu yanılsamalar işçileri yalnızca kendilerini sömüren kapitalist rejimi savunmaya yönlendirir.

Peru Genel İşçi Konfederasyonu (CGTP), işçileri "demokrasiye hakareti" reddetmeye ve "siyasi reform", yeni bir anayasa ve erken genel seçimler için harekete geçmeye çağırırken, burjuva devletin basit bir aygıtı olan patronlar için çalıştığını kanıtladı. CGTP liderliği, "Meclis'in işçi sınıfının ve halkın çıkarlarına yanıt vermediğini" ve mevcut parlamentonun işe yaramaz olduğunu alaycı bir şekilde ilan ederken, yine de işçileri, sanki bu kitlelerin sömürülmesi ve yoksullaştırılması sürecini durduracakmış gibi, umutlarını yeni milletvekili ve senatörlerin seçilmesine bağlamaya teşvik etmektedir. Parlamento işçi sınıfının çıkarlarını temsil etmemektedir ve asla etmeyecektir. Kongre, Peru'da ve tüm dünyada, burjuvazinin proletarya üzerindeki sınıf diktatörlüğünde burjuva demokrasinin kurumlarından sadece biridir. CGTP'nin ve Parlamento'da yer alan ya da

Parlamento'ya girmek için oy isteyen tüm partilerin hainleri ve politikacıları tarafından ilan edildiği gibi seçimlerin ve yasaların kutsal "anayasal yolu" aracılığıyla değil, sınıf mücadelesi yoluyla proleter devrim tarafından süpürülmesi gereken kurumlardan biridir.

Köylü ve yerli örgütlerini bir araya getiren Peru Tarım Halk Cephesi (FARP) ulusal grev çağrısında bulunarak kendisini "halk ayaklanması" içinde ilan etti ve CGTP ile aynı taleplerde bulundu, ancak buna ek olarak Castillo'nun özgürlüğünü, Kongre'nin kapatılmasını ve bir Kurucu Meclis kurulmasını talep etti. Demokratik-burjuva bayrakları taşıyan bu "halk ayaklanması", işçileri, ücretli çalışanların taleplerinin tamamen terk edilecek kadar sulandırıldığı sınıflar arası, tamamen burjuva bir programa sürüklüyor.

Bu arada proleterler sokaklarda, altyapı işgallerinde, barikatlarda ve burjuva Peru devletinin askeri ve polis aygıtlarıyla girdikleri şiddetli çatışmalarda yaralanıyor ve ölüyorlar.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Peru'nun "Komünist" Partisi, Fujimorist çete ile İspanya ve ABD hükümetlerinin yanında yer alarak yeni hükümdarı hemen tanıdı. Buna karşılık Venezüella, Küba, Meksika ve Bolivya hükümetleri Castillo'ya desteklerini ifade ettiler ve hükümet içindeki muhaliflerinin darbesini kınadılar. Bu hizalanmalar, geleneksel olarak tüm ülkelerde burjuvazinin çıkarlarının bekçiliğini yapmak için yarışan siyasi cephelerin birer ifadesidir. Peru'da da durum farklı değil.

Yeni hükümetin konsolidasyonu, Castillo'nun görevine iadesi, Kurucu Meclis, erken seçim gibi akla gelebilecek sonuçların tümü, kapitalist düzenden kopmamakla kalmayıp ücret sömürsünü ve ticari egemenliği devam ettiren burjuva-demokratik çözümlerdir.

Siyasi reforma hayır, yeni anayasaya hayır, erken genel seçime hayır! Daha yüksek ücretler ve emekli

maaşları için, çalışma saatlerinin azaltılması için, emeklilik yaşının düşürülmesi için, işsizlere tam ücret ödenmesi için, çalışma koşullarının ve çevrenin iyileştirilmesi için ve işçi mücadelelerinin bastırılmasına karşı genel greve evet!

İşçilerin mücadelelerinin ortasında gerçek bir sınıf sendikasını yeniden inşa etmeleri gereklidir. Sınıf sendikası, sektör, cinsiyet, milliyet ya da ırk ayrımı yapmaksızın tüm ücretli çalışanları birleştirir. Sınıf sendikası, sınıfı bölgesel düzeyde birleştirmek için iş yeri dışında örgütlenir. Sınıf sendikası grevi temel mücadele biçimi olarak sahiplenir, burjuva parlamenter yasalarına ve hükümet baskısına karşı koymaya hazırdır. Burjuva Uluslararası Çalışma Ofisi'nin desteğiyle tüm hükümetler tarafından dayatılan uzlaştırıcı mekanizmaların dışında, bildirimsiz, asgari hizmetler olmaksızın süresiz grevler üstlenir.

Proletaryanın mücadelelerinde niteliksel bir sıçrama için gerekli olan, bireysel olmayan devrimci iradenin tek gerçek ifadesi olan gerçek Komünist Partinin varlığıdır.

Biz komünistler işçi hareketinin gelişimini dikkatle takip eder ve işçi sınıfının talepleri için verilen tüm birleşik mücadelelerin siyasi mücadeleye dönüşmesi, iktidarın ele geçirilmesi, burjuva demokrasisinin ve onun parlamenter rejiminin yıkılması, proletarya diktatörlüğünün kurulması ve komünist programın tam olarak uygulanması için hazırlanırız.

Pakistan'daki Durum

Bu raporun kaleme alındığı sırada, eski başbakan İmran Han'a yönelik suikast girişimiyle ortaya çıkan mevcut durum, burjuvazinin bir kesimine şehidini verdi ve Sri Lanka'da olduğu gibi, çalışan kitleler halk hareketlerine bağlı kalırken, Han'ın halk hareketine organik bir tat kattı. Burjuvazinin derinleşen krizi IMF fonlarının ve kalkınma programlarının sağlanmasını daha da geciktirdi.

Krizle boğuşan ve sulara gömülen Pakistan burjuvazisi, emperyalizmler arasında hokkabazlık yapmaya devam ediyor

Pakistan burjuvazisi uzun zamandır kendi ulusal sermayesinin çıkarlarını savunmak için iki büyük emperyalizm olan Amerikan ve Çin emperyalizmleri arasında hokkabazlık yapmaya çalışıyor.

Başbakan Han'ın görevden alınması, kriz içindeki Pakistan egemen sınıfının ABD ile son yıllarda kaybettiği bağları yeniden inşa etme ihtiyacının bir sonucudur.

Tarihsel olarak Pakistan'ın Washington ile ilişkileri bağımsızlıktan kısa bir süre sonra yoğunlaştı. Soğuk Savaş'ın doruk noktasında, 1954 yılında Pakistan, Güney ve Orta Asya'da sözde komünist yayılmayı kontrol altına almayı amaçlayan ABD destekli bir örgüt olan Güneydoğu Asya Antlaşması Örgütü'ne (SEATO) katıldı.

1960'lar ve 70'lerdeki Hint-Pakistan Savaşları sırasında Washington ilişkileri gevşetmeye karar verdi. 1979 Aralık ayında Rusya'nın Afganistan'ı işgal etmesinin ardından İslamabad, Rus ilerleyişine karşı bir kontrol olarak güçlendirildi.

Rus devlet kapitalizminin çöküşüyle birlikte iki devlet bir kez daha birbirinden uzaklaştı. Her zaman acı çeken Afganistan'ın, bu kez önemli miktarda askeri ve mali yardım gönderen ABD tarafından yeniden işgal edilmesi, Amerikan emperyalistlerinin bölgeye olan ilgisini bir kez daha canlandırdı.

Çin emperyalizminin bölgedeki ilerleyişinin Pakistan'ın Amerikan egemen sınıfındaki müttefikleriyle ilişkilerini bozması ise daha yeni bir durum. Pekin ile ilişkiler son yirmi yılda gelişti ama aynı zamanda uzun bir geçmişe sahip. 1950'lerin sonundan 60'ların başına kadar Hindistan'la yaşanan ortak rekabet İslamabad'ı Çin'e yaklaştırdı. Pakistan 1963 yılında, 1947'den önce resmi olarak Keşmir Mihrasesi'nin kontrolü altında olan ve halen Hindistan'ın tartışmalı Keşmir bölgesinde hak iddia

ettiği Shaxsgam bölgesini Çin toprağı olarak tanıdı.

Çin-Pakistan askeri işbirliği 1960'ların başında güçlendi: Stalin sonrası Rusya'dan uzaklaşan Halk Cumhuriyeti, 1962'den itibaren Pakistan'a ordu için finansman sağlamaya başladı. 90'larda Çin ile ittifak, Pakistan'ın nükleer silah programının geliştirilmesinde çok önemliydi. Çin emperyalizminin yükselişiyile birlikte Pakistan topraklarındaki yatırımlar da arttı. Çin, 2008'den 2019'a kadar Pakistan'a ulaşım altyapısı (özellikle otoyollar) ve enerji inşası için 40 milyon dolar kredi verdi. İki ülke arasındaki ekonomik işbirliğinin en üst noktası 2015 yılında yaşandı. O yıl, Pakistan'ın Gwadar ve Karaçi limanlarını Çin'in Sincan eyaletine bağlayacak olan Çin-Pakistan Ekonomik Koridoru'nun (CPEC) temellerini atan Kuşak ve Yol Girişimi (BRI) başlatıldı.

Silah ticareti konusunda da Çin ile ilişkiler artmıştır. Bugün Pakistan silahlarını ağırlıklı olarak Pekin'den satın almaktadır. SIPRI verilerine göre 2000-2021 yılları arasındaki dönemde ülke Çin'den, ABD'den aldığından yaklaşık üç kat daha fazla silah satın almıştır.

İki ülke arasındaki ilişkiler sürekli olarak güçlüydü. Sonuç, Pakistan İslam Cumhuriyeti'nin son hükümetlerinin Pekin'in çıkarlarına boyun eğmesidir.

Bununla birlikte, böylesine derin bir ekonomik ve sosyal krizin pençesindeki bir devlet kaçınılmaz olarak içinde bulunduğu bataklıktan çıkmak için başka kaynaklar aramak zorundadır ve yeni hükümetin ABD dolarına yakınlaşma girişimi ve ABD büyükelçisinin İslamabad'a kalıcı olarak yerleşmesine verdiği destek bu senaryoda görülmelidir.

Çin'in de İslamabad'ın çözemediği bazı düğümleri göz önünde bulundurarak Pakistan'daki yatırımlarının bir kısmının faydasını yeniden değerlendirdiği düşünülmalıdır: ayrılıkçı (Beluci) ve cihatçı grupların sürekli saldırıları, iç siyasetin

istikrarsızlığı, birikmiş devasa borç ve Pekin'in böylesine yüksek riskli bir ülkeye kredi musluklarını açık tutma konusundaki isteksizliği... Tüm bunlar, iki ülke arasındaki ilişkileri etkili bir şekilde soğutan çözülmemiş faktörlerdir.

Uluslararası sermaye için riskler çok yüksek ve bu sınır bölgesi üzerinde kontrol sahibi olmak büyük emperyalist güçlerin gündeminde kalmaya devam edecek.

Sel Krizi Şiddetlendiriyor

2022 yılı, çoğu durumda siyasi ve sosyal durumları zaten istikrarsız olan çok sayıda ülkeyi etkileyen ciddi bir ekonomik kriz yılıydı. Bu ülkelerden sadece biri olan Pakistan, şu anda 2008'de meydana gelen krizden daha kötü bir durumda. Ekonomi, 2008 sonrası küçük bir toparlanmanın ardından 2019 küresel durgunluğundan önce bile 2017'den bu yana keskin düşüşler yaşamaya başlamıştı.

Bugün ülke, yaklaşık 130 milyar dolarlık dış borçla birlikte, hafiflemekte zorlanan eşi görülmemiş derecede yüksek enflasyonla karşı karşıya. Mayıs sonundan bu yana akaryakıt fiyatları %90, gıda fiyatları ise %37 oranında arttı.

Artan hoşnutsuzlukla karşı karşıya kalan eski başbakan geçtiğimiz Mart ayında yakıt ve enerji sübvansiyonları düzenlemiş, ancak bu sübvansiyonlar yeni hükümet tarafından artan mali açığı azaltmak ve Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) "kurtarma" programının yeniden başlamasını sağlamak amacıyla iptal edilmişti.

Rusya-Ukrayna çatışmasından önce de büyük bir enerji krizi ortaya çıkmıştı. Yakıt ihracatına büyük ölçüde bağımlı olan Pakistan, ciddi tedarik sorunlarından şikayet eden ilk ülkeler arasındaydı. Burjuva devlet çeşitli zamanlarda hanelerin, aynı zamanda çeşitli şirketlerin ve endüstrilerin elektriğini kesti ve bunun tarımsal ve endüstriyel üretim üzerinde olumsuz sonuçları oldu. Birçok büyük şehir günde 12 saat elektrikten mahrum kaldı,

elektrik şebekesinin bulunduğu kırsal alanlarda ise durum daha da kötüydü.

Ağustos ayı sonlarında IMF, Sri Lanka'da olduğu gibi temerrüde düşmemek için Pakistan'a 1.1 milyar dolar sağlayacak olan Genişletilmiş Fon Kolaylığı (EFF) programını yeniden yürürlüğe koydu. Bu onay, Başbakan Şerif'in yeni hükümetinin akaryakıt fiyatlarının daha da arttırılması da dahil olmak üzere bir dizi kemer sıkma önlemini uygulamaya koymasının ardından geldi. Eski Başbakan Han'a bağlı burjuva kesimini güçlendiren, popüler olmayan önlemlerdi bunlar.

Yaz aylarında ülkenin geniş alanlarını sular altında bırakan eşi benzeri görülmemiş sel felaketleri yaşandığında durum daha da dramatik bir hal aldı. Buzulların erimesi ve sürekli muson yağmurlarıyla beslenen seller evleri, ulaşımı ve pamuk ve pirinç tarlaları da dahil olmak üzere tarımsal verimi yok etti. Birleşmiş Milletler, konunun esasına girmeden bu senaryoyu "iklim katliamı" olarak nitelendirdi; materyalistler olarak, gerçek ve asıl suçlunun kim olduğunu çok iyi biliyoruz: daha önceki bir makalede (il Partito Comunista, n. 418) tanımladığımız ve açıkladığımız gibi, özellikle sele eğilimli bölgelerde büyük ormansızlaşma ve kontrolsüz kentsel planlamadan sorumlu olan kapitalizm.

Biz bu satırları yazarken, Pakistan topraklarının üçte birini işgal eden sular çekilmeye başladı ve geride kıyamet gibi bir manzara bıraktı. 1.500'den fazla kişinin öldüğü teyit edildi ve binlerce kişi hala kayıp; yaklaşık iki milyon ev yıkıldı ya da hasar gördü ve milyonlarca kişi yerinden edildi.

En kötü sel felaketi Pencap, Hayber Pakhtunkhwa, Belucistan ve Sind eyaletlerinde İndus Nehri boyunca meydana gelmiştir. Son bölgede nüfusun %25'i yerinden edilmiş, yaklaşık %60'ının içme suyuna erişimi yetersiz ve %40'ından fazlasının da yeterli gıdaya erişimi bulunmamaktadır. Yaklaşık 1 milyon çiftlik hayvanı ve 2 milyon dönümden fazla meyve bahçesi ve mahsul kaybedilmiştir.

Ölümler, altyapı ve konut tahribatının yanı sıra, haftalardır açık havada yaşayan yerinden edilmiş insanlar için en büyük sorun, durgun suyun beslediği bulaşıcı hastalıklardır: sıtma, dang ve dizanteri bol miktarda bulunmaktadır. Gıda arzı ve pazarı üzerinde de yansımaları olacaktır.

Tarla hasadını ve endüstriyel üretimi etkileyen hasar yaklaşık 30 milyar dolar tutarındadır: özellikle ülkenin aslında ana üreticilerinden ve ihracatçılarından biri olduğu pamuk ve pirinç mahsullerinin tahrip olması nedeniyle Pakistan tarım ürünlerinin arzının azalması açısından dünyanın geri kalanında da orta vadeli sonuçları olacak bir sermaye, çevresel, sosyal ve ekonomik felaket. Bugün ülkenin pamuk mahsulünün yaklaşık yarısının yok olduğu tahmin edilmektedir. Seller aynı zamanda sonbahar sezonunda buğday ekiminin büyük bir kısmını sekteye uğratma tehdidinde bulunmakta olup, bunun ihracat açısından ciddi ancak öngörülebilir, iç ihtiyaçlar açısından ise geniş kapsamlı sonuçları olacaktır.

Büyük toprak sahipleri selden sağ çıksa bile, zaten krizde olan ve artık ödeyemeyecekleri borçlarla boğuşan küçük çiftçiler için durum farklı. Ayrıca, zaten aşırı sömürü koşullarında çalışan ve şimdi işlerini kaybeden çok sayıda ücretlinin durumu da dikkat çekicidir.

Ücretli sınıf, genel olarak, sadece yüksek enflasyondan değil, kötüleşen yaşam ve çalışma koşullarından da muzdariptir. İlk çeyrekte kaydedilen ve önümüzdeki aylarda toplanacak olan verilerden kesinlikle daha iyi olan veriler bu tabloyu açıklamaktadır: işgücünün %40'ının çalıştığı hizmet sektöründe ücret artışı %3,4'ten %2,4'e, makinelerde ise %5,9'dan %3,6'ya düşmüştür. Kayıt dışı sektörde çalışan işgücünün çoğu ayda 15.000 rupi (67 dolara eşdeğer) kadar az kazanmaktadır. Kamu sektöründe "birinci sınıf" (veya giriş seviyesi) çalışanlar için asgari ücret ayda 12.000 rupidir (50 \$).

Devlet ara sıra kısıntılar veriyor, bu sefer kendi

deyimleriyle bir "yardım paketi" şeklinde: 2,000 rupi veya 8.70 dolar!

Grev Yasağına Rağmen Bekaert Grevi

Türkiye'de hükümet 2003 yılından bu yana 18 kez grevleri erteleme kisvesi altında yasaklamak zorunda kalmıştır. Yasal olarak hükümet herhangi bir sektörde grev yasağı getirebilir.

Ancak geçtiğimiz Aralık ayında bin işçi hükümetin yasağına aldırmadan greve gitti. Bu eylem sonucunda talep edilenlerin büyük bir kısmı kazanıldı. Bu emsal, işçi sınıfı için önemli olduğu kadar Türk burjuva rejimi için de tehlikelidir.

Olay, Kocaeli ilinde Belçikalı Bekaert şirketine ait iki fabrikada meydana geldi.

İzmit fabrikasından 400 işçi, mücadeleci sendika konfederasyonu DİSK'e bağlı mücadeleci sendika Birleşik Metal'de örgütlüydü. Kartepe fabrikasından 600 kişi ise, Hak-İş İslami/rejim konfederasyonuna bağlı Öz Çelik İş sendikasında örgütlüydü.

Altı ay süren görüşmelerin ardından iki fabrikada çalışan işçiler greve gitmeye karar verdi. Grev yasaklandığında, İzmit fabrikasındaki işçiler hükümet yasağına karşı gelerek 13 Aralık'ta yasadışı grevi başlattılar. Birleşik Metal yüzde 130 ücret artışı talep etti. Kısa süre sonra Kartepe fabrikasındaki işçiler de greve katıldı. Şirket yönetiminin tehditleri ve manevraları işçileri durdurmayı başaramadı.

22 Aralık'ta Öz Çelik İş Sendikası ücretlerde ve diğer sosyal haklarda yüzde 80'lik bir artışı kabul etti. Birleşik Metal bu teklifi reddetti. Böylece iki fabrikadaki işçiler bölündü; Kartepe'deki işçiler işe dönerken İzmit'teki işçiler mücadeleye devam etti. İki hafta süren grev eyleminin ardından 30 Aralık'ta Birleşik Metal yüzde 85 ücret artışı ve yüzde 100 sosyal yardımları kabul etti.

Grev tam bir zafer değildi ama bir yenilgi de değildi. Grevin en büyük zayıflığı, iki fabrikadaki işçilerin sendikal bölünmelerin üstesinden gelerek birlik olamamasıydı.

Öz Çelik İş sendikasının da üyesi olduğu Hak-İş, hükümetle güçlü bağları olan kötü şöhretli bir rejim sendikası konfederasyonudur. İşlevi, ilk fırsatta her türlü işçi mücadelesini sabote etmektir. Buna karşılık Birleşik Metal işçilerin yanında durmuş ve sonunda daha iyi bir sözleşme imzalamıştır. Her iki fabrikanın işçileri de bu mücadeleyi sendikada örgütlenmiş olsalardı, sonuçlar büyük olasılıkla daha da iyi olurdu.

Ancak Birleşik Metal, tüm DİSK gibi oportünist bir yönetime sahiptir. Bunun bir örneği, "anayasal grev hakkı "na zarar verdiği için "yasadışı" ilan edilen grev yasaklarına karşı çıkmak için kullanılan "Yasalara karşı gelenler işçiler değil, hükümetti" argümanlardır. Kendini devlet baskısından korumaya çalışmanın bir yolu olarak açıklanabilecek bu yaklaşım, mevcut siyasi rejimin burjuva olmadığı, işçi sınıfının yanında olduğu, dolayısıyla devrime, iktidarın fethine ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasına kadar mücadele içinde yok edilmek yerine savunulması gerektiği fikrini desteklemektedir.

Dahası, işçilerin grev özgürlüğü "haklara", "demokrasiye" ve "anayasaya" başvurarak değil, ancak güçle, mümkün olan en geniş ölçekte kullanılarak savunulabilir. Bu açıdan bakıldığında, İzmit'teki Bekaert fabrikasındaki Birleşik Metal sendikal yapısı doğru hareket etmiştir. Ancak bu yönde hareket etmesi, mücadele etmesi ve liderliğin oportünist yanlısalarını terk etmesi gereken tüm sendikanın tamamı ve tüm konfederasyondur.

Türkiye'deki Bekaert fabrikalarındaki grevin en önemli yanı, doğrudan ekonomik sonuçlarının ötesinde, Türk burjuvazisi için çok tehlikeli bir emsal teşkil etmesidir. Grev yasağı işçiler tarafından görmezden gelinmiş ve çiğnenmiş, işçiler polis ya da

yasal misillemeye maruz kalmak zorunda kalmamıştır. Şimdi, Baekert ve Birleşik Metal işçilerinin mücadelesi sayesinde, grev yasağı silahı köreltilmiştir ve artık grevleri başlamadan durdurma garantisi yoktur. Türkiye'de proletarya, hükümetin yasağı karşısında greve devam etmenin ve kazanmanın uygulanabilir bir seçenek olduğunu görmüştür.

Genel olarak konuşmak gerekirse, Türkiye'de bile emek mücadelesinde en yüksek düzeyde işçi birliğinin sağlanması, sadece DİSK ve KESK'i değil, daha küçük militan sendika organlarını da içeren aşığıdan birleşik bir emek cephesinin yaratılmasına ve Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen ve Kamu-Sen gibi rejim sendikalarının konfederasyonlarında bulunup mücadele etmek isteyen işçiler için bir çekim merkezi haline gelmesine bağlı olacaktır.

İşçilerin ekonomik mücadelesinin apolitik olduğunu iddia etmek yanlış ve yanıltıcıdır. İşçi hareketi açıkça politik bir değere sahiptir, kendi içinde politik bir eylemdir ve politik mücadele tarafından etkilenir ve belirlenir.

Bu hareket içinde, çeşitli siyasi akımlar ve örgütler - esas olarak işçi hareketine ait olanlar içinde, ancak burjuva yanlısı, rejim sendikaları içinde de - sendikalarda çalışan işçiler aracılığıyla - yani kendi sendika fraksiyonları aracılığıyla - işçi hareketinin liderliğini ele geçirmeye çalışırlar.

Sendikal kamp içindeki bu siyasi mücadele, öncelikle sendikal mücadelenin farklı pratik yönleri arasındaki bir mücadele olarak ortaya çıkmaktadır. Bu doğaldır, sağlıklıdır ve biz komünistler, doğru sendikal yöne sahip olduğumuz inancıyla bu mücadelelerde savaşmaktan korkmayız; bu gerçek, mücadele sırasında diğer partilere mensup işçiler ve siyasileşmemiş işçiler tarafından bile kabul edilecektir.

Ancak sendikal kamp içindeki siyasi mücadele sadece bu "dürüst" şekilde gerçekleşmez. Enternasyonal Komünist Partisi'ni oportünist işçi

partilerinden ayıran, siyasi cepheciğin aksine tek sınıflı sendikal cepheye yönelik taktiksel yönelimimizdir.

Enternasyonal Komünist Partisi, sendikal örgütlerin siyasi tek cephe içinde çerçevesizliğine karşı çıkar çünkü bu operasyonlar sendikal mücadele hareketini birleştirmek yerine böler.

Aslında, bir siyasi tek cephe sadece işçilerin siyasi örgütlerinin bir fraksiyonunu diğerlerine karşı birleştirmeye hizmet eder. Bu bölünme, bazılarının siyasi bir cephe içinde yer aldığı emek örgütlerine de yansımaktadır.

Enternasyonal Komünist Partisi, proleter kampın ekonomik ve siyasi örgütleri arasındaki ayrımı koruyarak, sınıf sendikacılığının tüm güçlerinin ve organlarının eylem birliğini savunur; bu, sendikal mücadelede işçilerin eylem birliğinin en üst düzeyde gerçekleşmesi için ikinci koşuldur.

Türkiyeli ve Suriyeli Döküm İşçileri Gaziantep'te Birleşti

Suriye sınırına yaklaşık 50 kilometre mesafede bulunan Gaziantep'in Küşget sanayi bölgesindeki 20 kadar döküm fabrikasında çalışan işçiler, patronların asgari ücretin altında bir ücret ve artan iş yükü dayatma girişimlerine karşı zaferle sonuçlanan bir grev gerçekleştirdiler. Grev Türkiye ve Suriye kökenli 350 işçi katıldı. Grev dört gün sonra 5 Ocak'ta patronların üretim artışı taleplerini geri çekmeleri ve 3,000 Türk lirası ücret artışı teklif etmeleriyle sona erdi. İşçiler 4,000 TL talep ediyordu.

Geçici Suriye muhalefet hükümetinin merkezi olan Gaziantep, Türkiye'nin en çok Suriyeli mülteci kabul eden şehirleri arasında yer alıyor. Mültecilere karşı ırkçı nefretin hakim olduğu ulusal atmosfer, Küşget'teki Türkiyeli ve Suriyeli işçileri patronları yenene kadar birlikte mücadele etmekten alıkoymadı. Bu, sadece işçi mücadelesinin milliyetçiliği ve ırkçılığı yenebileceğinin en iyi

göstergesidir.

Bu işçiler şimdiye kadar bir sendikada örgütlenmediler, ancak tekstil sektörünün hakim olduğu Gaziantep'teki en mücadeleci sendika olan Birtek-Sen (Birleşik Tekstil, Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası) tarafından desteklendiler.

Birtek-Sen, 2022 yılında DİSK'e bağlı tekstil işçileri sendikası DİSK-Tekstil'in eski bölge başkanı tarafından kuruldu.

Geçmişte iki DİSK-Tekstil yöneticisi DİSK'in genel sekreteri olmuş ve daha sonra Kemalist Sosyal Demokratların güçleri arasında parlamentoya girmiştir. 2021 yılında, tekstil sektöründeki bir başka sendika olan Dev-Tekstil (Konfeksiyon, Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası), DİSK-Tekstil'i işten çıkarılan üyelerini desteklememekle ve İstanbul'daki bir şirketin toplu sözleşme görüşmelerinde rejim sendikası gibi davranmakla sert bir şekilde suçladı. Bu faktörler, DİSK-Tekstil'in, bu mücadeleci sendika konfederasyonunun yönetiminde hakim olan oportünizmin kalelerinden biri olduğuna işaret etmektedir.

Gaziantep'in tekstil sektörü daha önce de güçlü grevlere sahne olmuştu. Bunu, Mayıs 2021'de partimizin genel toplantısında sunduğumuz "Türkiye'de Sınıf Mücadelesinin Son Kırk Yılı" başlıklı raporumuzda anlatmıştık.

10 Şubat - 9 Mart 2022 tarihleri arasında, o günlerde kurulan Birtek-Sen'in yazdığına göre, çoğu tekstil sektörüne ait 35 fabrikadan yaklaşık 12.000 işçi ücret artışı için habersiz greve çıktı.

Küsget dökümhane işçilerinin grevi, Türk emekçilerin Kürtler, Suriyeliler, Afrikalılar ve diğerleriyle yan yana çalıştığı Gaziantep'teki ve Türkiye'nin dört bir yanındaki işçilere yol göstermektedir. Farklı milliyetler arası birleşmiş, mücadeleci sendikalarda örgütlenmiş, tüm mücadeleci sendikaların eylem birliği için mücadele eden, Türkiye'deki ve tüm ülkelerdeki işçilerin

giderek daha acil ihtiyaç duyduğu büyük sınıf birliğinin oluşumunun habercisi olan aşağıdan birleşik bir sendikal cephe için birlikte mücadele etmek gerekiyor.

Proletaryanın kurtuluşu için sınıf partisine, tavrı ancak enternasyonalist olabilecek komünist partisine ihtiyacı vardır. Enternasyonal Komünist Partisi, proleter devrimin tek dünya partisi olmak istiyor. Partimiz, üniter bir sınıf sendikası cephesi aracılığıyla azami sınıf birliğini inşa ederek ve bugünün mücadelelerini Komünistler Birliği ve üç Enternasyonal günlerine kadar uzanan geçmişin dersleriyle birleştirerek, dünyanın dört bir yanındaki işçilerin mücadelelerini birleştirmeye çalışmaktadır.

Portland, ABD: Kapitalizmin Belediye Çalışanlarına Karşı Sürdüğü Baskıcı Gözdağı Kampanyasına Son

600'den fazla belediye işçisinin grevinin üzerinden sadece birkaç gün geçti ve kapitalist sınıfın yerel kesimleri, yağmurlu hava ve işlevsiz bir kanalizasyon tesisinin kendilerini işçilerle anlaşmaya zorlayabileceği ya da gerçek bir bok fırtınasıyla karşı karşıya kalabilecekleri için büyük bir kanalizasyon felaketi olasılığı karşısında paniğe kapıldılar.

Grev başlamadan günler önce belediye, grev kırıncıları çağrılmalarına izin veren bir "olağanüstü hal" ilan ederken, kibirli bir şekilde greve rağmen işleri her zamanki gibi yürütebileceklerini ilan ettiler. Ancak bugün, grev hatlarına saygı gösterilmesini talep eden militan işçilerin dayanışması ve cesareti ile kolektif sınıf çıkarlarımızı savunmak için eylemde birleşen şehrin dört bir yanındaki işçilerin dayanışması sayesinde taktiklerinin başarısızlığa uğradığını görüyorlar.

Buna karşılık, yerel kapitalist elitler, belediye başkanının ofisini ağızlarına alarak, işçileri karalama kampanyasını sürdürmek ve devlet baskısını ve zorlayıcı şiddeti meşrulaştıracak bir durum yaratmak için KOIN 6, KATU gibi burjuva medya

kuruluşları tarafından itaatkar bir şekilde dağıtılan halkla ilişkiler açıklamaları yayınladılar.

Willamette Nehri gibi, patronlar ve medyaları da saçmalıklarla doludur.

Sermayenin sol kanadı, Demokrat Parti ve onların seçilmiş yetkilileri belediye işçilerine karşı acımasız bir savaş yürütüyor. Biden ve "Demokratik Sosyalist" Alexandria Ocasio-Cortez, demiryolu işçilerinin grev çabalarını kırarken, ülkenin dört bir yanındaki yerel Demokratlar da aynı yıkım işini yapıyor. Belediye, bir sonraki Detroit olmaktan kaçınmak istese ve silikon vadisi çıkışlıları ve iyi eğitilmiş işçileri Portland'a taşınmaya teşvik etmek için kendisini liberal bir ütopya olarak satmaya çalışsa da, 1980'lerden bu yana ilk kez Portland'ın nüfusu azalıyor.

Küresel kapitalist sistem Covid-19 salgınından bu yana derinleşen bir ekonomik krize girdiğinden, bugün her köşe başında ortaya çıkan yoksulluk ve sosyal çürüme, sosyal ilişkileri parçalayan, gerçek insan topluluğunu imkansız hale getiren ve nihayetinde Portlandiya markasının para kazanma illüzyonunu yok eden çürümüş kapitalist ekonominin bir belirtisi, dolayısıyla derinleşen sosyal kriz aynı zamanda kapitalist sınıfın daha çaresiz olduğu ve şehir işçilerinin ücretleri için fon ayırmaya daha az istekli olduğu anlamına geliyor.

Pandemi sırasında yıllarca kritik altyapıyı koruyan ve hepimizin yaşamak için ihtiyaç duyduğu malları üreten işçiler, ulusun "daha büyük iyiliği" için "temel işçiler" olarak kendilerini feda etmeye çağrıldı. Yüz binlerce işçi öldü ve iş gücü açığı ortaya çıktı. Artık bu kriz büyük ölçüde yatıştığına göre, "hep birlikte" propaganda makaraları rafa kaldırılabilir. Ekonomiyi yeniden canlandırmak elbette sınıf savaşını tırmandırmak, işçi ücretlerine saldırmak ve işçilerle iyi niyetle müzakere etmeyi inatla reddetmek anlamına geliyor. Mümkün olan her yerde işçileri ve sendikaları, iş gücü "piyasasında" maliyetleri düşürmek için iş gücünün her türlü kolektif savunma örgütlenmesini kırmak amacıyla

uçurumun kenarına itiyorlar.

Portland belediyesinin mevcut eylemleri, tüm burjuva düzeninin düşman sınıfın suç örgütü olduğu gerçeğinin kanıtından başka bir şey değildir. İşçileri soymak ve kazıklamak için vardır, işçiler sundukları kırıntıları reddederse şiddet ve gözdağı ile tehdit ederler.

Kapitalist bir hükümetin "özgürlerin ülkesinde", "halktan ve halk tarafından" bir tür demokrasi olduğu gibi hastalıklı bir yalana inanacak şekilde yetiştirdik. İşçiler günlük ekmekleri için acımasız ve vahşi bir devlete karşı dişe diş mücadele etmelidir.

Dolayısıyla, gerçekte bu hükümetin kapitalizmin örtülü bir diktatörlüğünden başka bir şey olmadığını ve "iki partinin" aynı kapitalist sınıf çıkarlarına hizmet ettiğini görüyoruz.

Sendikalar neden kendilerini sırtlarından bıçaklayan siyasi partiyi desteklesin?

Biz dünya işçilerinin kapitalist siyasi manevralardan arınmış, kendi çıkarları doğrultusunda kendi savunma mücadelelerini yürütebilecekleri tek bir sınıf sendikası cephesinde birleşmelerini savunuyoruz.

Ancak, işçilerin savunma mücadeleleri bir gün, sınıflı toplumu nihai olarak ortadan kaldırmak için en militanlardan oluşan merkezi bir parti tarafından yönetilen devrimci bir proleter karşı saldırıya doğru ilerlemelidir.

EKP Yayınları

Communist Party / Communist Left

Il Partito Comunista / Comunismo

El Partido Comunista

clpublishers.com

İletişim: icparty@interncommparty.org

Birleşik Krallık'ta Yeni Grev Dalgası: Ordu Grevleri Kırılmak İçin Göreve Çağrıldı

Britanya genelinde işçiler ücret ve koşullar için greve çıkmaya hazırlanırken, 2022 yılının reel ücret artışı açısından neredeyse yarım yüzyıldır en kötü yıl olduğu ortaya çıktı.

İşçi Sendikaları Kongresi (TUC) tarafından resmi istatistikler üzerinde yapılan analiz, reel ücretlerin - insanların yaşam maliyetlerine göre kazandıkları miktar - 2022'de ücretlerin enflasyona ayak uyduramaması nedeniyle ayda ortalama 76 sterlin düştüğünü ve kilit kamu sektörü çalışanlarının şu anda bir yıl öncesine göre reel olarak ayda 180 sterlin daha kötü durumda olduğunu ortaya koydu.

Bu, çalışanların reel ücretlerinde 1977'den bu yana en keskin düşüşü ve İkinci Dünya Savaşının sonundan bu yana en kötü ikinci düşüşü gördükleri anlamına geliyor.

Son ekonomik krizin yarattığı kaçınılmaz hoşnutsuzluk nedeniyle, çok sayıda işçi kesimi - birçok düşük ücretli işçi ücretlerini gıda bankalarına giderek tamamlamak zorunda kalıyor - Ekim ayındakilerden ivme kazanarak yeni bir grev dalgası başlattı. Bu kez, farklı sektörlerin giderek daha fazla bir araya gelmesiyle, grevde olanlar arasında hemşireler, ambulans çalışanları, sınır çalışanları, demiryolu ve posta işçileri ve sürücü eğitmenleri de vardı.

15 Aralık Perşembe günü Britanya genelindeki hastanelerde çalışan hemşireler, 100.000'den fazla kişinin katılımıyla tarihlerindeki en büyük greve gittiler. Eylem sırasında vekil hemşire olarak kullanılmayacaklarını açıklayan eczacıların değerli desteğini çoktan kazanmışlardı. Ambulans çalışanları 21 Aralık'ta greve gitti. Havaalanları ve limanlardaki sınır personeli 23 Aralık'tan Boks

Günü'ne, 26 Aralık Pazartesi gününe ve 28 Aralık'tan Yılbaşı gecesine kadar grev yaptı. Demiryolu çalışanları ve Royal Mail personeli de tatil boyunca daha fazla grev yaptı.

Hükümetin (daha da) sıkı grev karşıtı yasalar getirme yönündeki karanlık tehditleri gerçekleşmedi, ancak sadece zamanlarını bekliyorlar. Kamu hizmetinin bazı bölümleriyle birlikte ordu da grev kırıcı olarak göreve çağrıldı. Yüzlerce asker, Noel boyunca limanlarda ve havaalanlarında grev yapan sınır personelinin yerini doldurmak üzere bir haftalık eğitim aldı. Görünüşe göre, 21'indeki eylemleri sırasında ambulans şoförlerini koruyacak bir başka asker birliği için sadece 5 günlük eğitim yeterli görülüyordu!

Ancak ordunun işin içine girmesi risksiz değildi.

İngiliz günlük gazetesi The Guardian (12/12/22) şu yorumu yaptı: "Yaklaşık 1,000 [ordu] personelinin ambulans ekipleri ve sınır personelinin yerini doldurmak için Noel tatilini kaçırarak olması nedeniyle, askeri kaynaklar ve emekli üst düzey subaylar, reel ücretlerinde düşüş yaşayan askerler üzerindeki potansiyel etki konusunda uyarıda bulundu". Gazetenin 'Analiz' köşesinde ayrıca "Geçen yıl ordudaki rütbeli personele verilen maaş %3.75'ti, bu da %11.1'lik enflasyon oranının oldukça altında - ve askerler daha iyi şartlar ve koşullar için mücadele etmek üzere bir sendikaya katılmıyor" deniyor.

Dolayısıyla, askerlerin grevcileri, tam da kendi reel ücretlerindeki düşüşten ve çalışma koşullarındaki gerilemeden etkilendikleri sırada ve tam da 'kamuoyunun' genel olarak grevci işçilerden yana olduğu bir zamanda baltalamaları bekleniyordu, çünkü çoğu insanın düşündüğü gibi, ellerinde kullanabilecekleri tek bir ekonomik silah varken grevcilerin gerçekten ne seçeneği var: emeklerini geri çekmek? Aklı başında kim bunun yerine kapitalistler için kum torbası olmaya devam etmeyi tercih eder?

Gerçek şu ki, askerler arasında da moraller pek iyi

değil ve bu karaborsa düzenlemesi olarak adlandırılan "sivil otoritelere askeri yardım" ya da Maca düzenlemelerinin bir parçası olmaktan hoşlanmayabilirler. Ordunun COVID krizi ve diğer konuşlandırmalar için yardıma çağrılmasının ardından üst üste üçüncü Noel'lerini kaçırdılar. Yine The Guardian'dan alıntı yapıyorum: "'Maca eskiden son çareydi, şimdi ilk çare oldu. Kötü hükümet planlaması eşittir askerlerin Noel'i kaçırmaları' diyen bir askeri kaynak, alt rütbelere duyduğu homurdanmaları tekrarlıyordu."

Eski ordu komutanı Lord Dannatt da askerlerin aileleriyle birlikte Noel'i kaçırmak zorunda kalmalarının morallerini bozabileceği ve bazılarının ordudan ayrılmasına yol açabileceği uyarısında bulundu. "Askerler, hükümeti içine düştüğü bataklıktan kurtarmaktan bıktıklarına karar verebilirler. 'Ben asker olmak için katıldım, grev kırıncı olmak için değil' diye düşünebilirler."

Görevlendirilen askerlerin baltalamaları emredilen grevcilerin bir bölümü, pandemi sırasında kendileriyle birlikte çalışmış olan ordunun haklı bir protesto yaptığını düşünebileceği sağlık sektöründekilerdir; dahası, 'genel halktan' açıkça büyük sempati kazanmış olan ve pandemi sırasında ölümün soğuk eli tarafından safları ciddi şekilde bozulan ve özellikle aşuların geliştirilmesinden önceki dönemde koronavirus enfeksiyonuna doğrudan ve sürekli maruz kalmaları nedeniyle diğer birçok sektörden çok daha fazla etkilenen bir sektör. Cesaretlerini, topluma kahramanca ve fedakarca hizmetlerini kutlamak amacıyla, hükümetin en mütevazı ücret artışı taleplerini bile defalarca reddetmesinin yanında çok rahatsız edici bir şekilde duran bir topluluk alkışlama seansına katılmak üzere kapımıza haftalık olarak gelmeleri için davet edildiğimiz sektörün ta kendisi. Grev sırasında sergilenen bazı pankartlarda "alkışla fatura ödenmez" sloganının yer almasına şaşmamalı.

Hemşireler %19'luk bir ücret artışı talep ediyorlardı (ücretlerinin gerçek değerindeki önceki düşüşleri telafi etmek için enflasyonun %5 üzerinde).

Hükümet tarafından yapılan ve hemşireler sendikası Royal College of Nursing'in reddettiği %4.5'lik cüzi teklif, geçen yıl resmi NHS ücret inceleme organı tarafından belirlenmişti. Bu kurum, bu rakamın, ücretlerin değerini düşüren büyük enflasyonu tetikleyen pek çok faktörden önce belirlendiği konusunda oldukça açıktı. Aslında, grev başlamadan hemen önce hemşireler sendikası, hükümetin araya girip görüşmelere başlamaya hazır olması halinde grevi iptal edebileceğini söyledi, ancak sağlık bakanı ücret kararından herhangi bir sapmayı görüşmeyi kesin bir dille reddedince grev devam etti ve Aralık sonu ve Ocak ayları için de tarihler belirlendi.

Ancak hemşirelerin tek şikayeti enflasyona ayak uydurmak değil. Grev hattında hemşireler, eskiden eğitimleri için ödenen devlet yardımlarının geri çekilmesine duydukları öfkeyi de dile getirdiler. Artık mesleğe yeni başlayan hemşireler en başından itibaren borç yükü altına giriyor ve mesleğe daha az kişinin katılması nedeniyle (kısmen bunun bir sonucu olarak kısmen de Brexit nedeniyle) sürekli bir personel açığı ve bunun sonucunda mevcut personelin sürekli olarak 'boşluğu doldurması' beklentisi var.

Mevcut personel üzerindeki baskıyı daha da arttıran bir diğer husus da, sağlık sektöründeki mevcut ücret ve koşulların o kadar kötü olması ki, bu sektörden kitlesel bir göçün yaşanmasıdır. Yıllar boyunca çeşitli hükümetler İngiltere'deki sağlık sistemini 'Özel Finans Girişimleri' ya da PFI olarak adlandırılan ve tıpkı eğitim ve ulaşım sektörlerinde olduğu gibi mümkün olduğunca fazla kar elde etmek amacıyla özel işletmelere ve finans şirketlerine parsellenen yöntemlerle yağmalamış ve birçok NHS tröstünü, bırakın insanların sağlık ihtiyaçlarını karşılama ve personel giderlerini karşılama maliyetlerini, yeni binalar vb. için alınan borçların yıllık faizlerini ödemek için bile bütçelerinde büyük sıkıntılarla baş başa bırakmıştır. Tüm bunların bir araya gelmesiyle ortaya çıkan sonuç ise, personel sıkıntısının had safhaya ulaştığı ve son skandala göre vekil doktorlara vardiya başına 5.200 sterline kadar ödeme yapıldığı mutlak bir karmaşa! Her NHS tröstüne

yapılan bilgi edinme özgürlüğü talepleri, 2021-22 döneminde personel için ajanslara 3 milyar sterlin ödediklerini, yani bir önceki yıla göre %20 daha fazla ödeme yaptıklarını gösterdi. Bunun da ötesinde tröstler, NHS çalışanlarına fazladan vardiya yapmaları için ödeme yapılan sözde banka personeli için 6 milyar sterlin harcadı.

Greve çıkmanın 'ekonomik gerçeklikle' bağdaşmadığına dair tüm eski argümanların artık ikna edici olmadığı bir noktaya gelindi çünkü insanlar öyle olup olmadığını umursamıyor! Birçokları tam olarak ne olduğunu ifade etmekte zorlansa da, geniş halk kitleleri için mevcut 'ekonomik gerçeklikte', 'sistemin' kendisinde bir sorun olduğu açıktır.

İşçilerin ücret talepleri, tıpkı koşulların iyileştirilmesi talepleri gibi, sermayenin gereksinimleriyle gerçekten de çatışmaktadır. Buradan (tamamen başarısız bir deney olan çeşitli 'reform' girişimlerini bir kenara bırakırsak) çıkarılacak tek bir sonuç vardır: ya sistem olduğu gibi kalır ve kapitalistlere uyar ama işçilere uymaz ya da kapitalist sistemin yerini kapitalistlere uymayan ama işçilere uyan yeni bir sistem alır (yani komünizm - gerçek komünizm hareketi - ve geçtiğimiz yüzyıl boyunca bu isim altında maskelenen kapitalist rejimler değil.

Bunun gerçekleşmesi ve işçi sınıfının geçici de olsa acil ekonomik hedeflerine ulaşabilmesi için, diğer işçi kesimleriyle birlikte mücadele etmesi, bunu yerel, ulusal ve uluslararası düzeyde yapması ve kendi sınıf partisiyle birlikte çalışması gerekmektedir.

Ancak partisi kesinlikle İşçi Partisi değildir; 'iş dünyasının partisi' olmakla gurur duyan, kongrelerinde monarşist marşlar söyleyen ve kemer sıkma önlemlerini - ve kapitalizmin kendisini - işçiler için daha sevimli hale getirmeye çalışacağı (ve başarısız olacağı) bir sonraki seçimde büyük olasılıkla iktidara gelecek olan bir parti. Hayır. İşçi sınıfının partisi Enternasyonal Komünist Partisi'dir.

Kapitalizmden 'hala yürüyen ceset' olarak bahsediyoruz; ve kesin olan şu ki, tabutuna sıkıca çivilenmesi ve mümkün olan en kısa sürede gömülmesi gerekiyor!

Ancak Marx'ın işçi sınıfını çağrıştıran tanımıyla kapitalizmin mezar kazıcıları bu göreve hazırdır ve her grevin 'mantığı' eninde sonunda bu yöne doğru gider. İşçi sınıfı, kolektif olarak, en kararlı ve bilinçli unsurları aracılığıyla, ölümcül darbeyi vurmak zorunda kalacaktır. Ve nihai hesaplaşmadan önce kendini buna hazırlamanın yolu, kapitalistlerin ihtiyaçları için değil kendi ihtiyaçları için mücadele ederek yoluna devam etmek olacaktır; sözde bize 'iş veren', oysa hayatta kalmak için çalışmaya ihtiyacımız olduğu için 'onların' üretim araçlarına zorla zincirlendikten sonra, bizi sömürmek için kullandıkları sermayeyi onlara sağlayan biziz!

Eninde sonunda iki sınıf arasındaki uyumsuzluk çok bariz hale gelecek, büyük çoğunluğun ihtiyaçlarıyla çok uyumsuz olacak ve savaş hatları daha net bir şekilde çizilecek; sosyal olarak yararsız, ancak zengin tüccarlar zümresi için kar üretmek amacıyla varoluşa katlanmanın ne kadar anlamsız olduğu görülecektir.

İngiltere, İskoçya, Galler ve Kuzey İrlanda'da kısa bir duraklamanın ardından başlayan yeni grev dalgası şu anda devam ediyor ve önümüzdeki mücadeleler sırasında her katılımcının değerli dersler çıkaracağı ve özellikle de dayanışmadan güç doğacağını öğreneceği kesin. Ancak kapitalistlerin hükümeti, grev karşıtı mevzuat tehdidiyle işçi sınıfına bir bütün olarak saldırmayı planlarken, sadece mevcut ve gelecek grev ivmesinin bu planları boşa çıkarmaya ve hatta halihazırda yürürlükte olan sendika karşıtı mevzuatın bir kısmını geri püskürtmeye yeteceğini umabiliriz. Böyle bir hamle, sendikal eylemlerin elini kolunu bağlayan mevcut grev karşıtı mevzuatı gevşeterek ve daha az etkili hale getirerek sınıfa çok daha fazla manevra alanı sağlayacaktır.

Çin Komünist Partisi'nin Doğuşu - İlk bölüm

134. Genel Toplantı'da Sunulan Rapor

Dünya devriminin doğuya doğru ilerleyişi

Kasım 1917'de Rusya'da iktidarın ele geçirilmesi muazzam boyutlarda tarihi bir dönüm noktası oldu ve dünya çapında bir toplumsal devrim çağı açtı. Rus Bolşevikleri, tüm ülkelerin devrimcileri gibi, devrimin burjuva dünya egemenliğinin kalbi olan Avrupa'da patlak vereceğine güveniyorlardı.

Ancak, Rusya'daki devrimci iktidarın içinde bulunduğu izolasyondan kurtulma çabaları Avrupa'da devrimin genişlemesine yönelik olsa bile, iktidarın ele geçirilmesinden hemen sonrasına kadar, Asya'da Türkiye, İran, Orta Asya'nın çeşitli bölgeleri, Çin ve Kore ile sınırı olan geniş bir bölgeyi miras aldığı için, Bolşevikler tarafından yönetilen devlet için doğu sorunu hayati bir öneme sahipti.

Doğu cephesi iç savaşın ana cephelerinden biriydi. Bolşevikler, 1918'den 1919'un ortalarına kadar, komünist devletin kalbini tehdit eden çok sayıda yabancı ordu tarafından desteklenen beyaz birliklerin doğudan ilerleyişinin baskısı altındaydı. Karşı-devrimci orduların Volga'ya kadar ilerlediği doğu cephesindeki çatışma, 1919 baharından itibaren Bolşeviklerin lehine değişti. 1919 yazından 1920 başına kadar savaş daha doğuya, Sibiry'a taşındı ve 1920'nin başlarına doğru savaş Bolşeviklerin lehine dönmeye başladı ve beyaz orduların tamamen yenilgisiyle sonuçlandı.

Kızıl Ordu'nun Doğu'ya ilerlemesiyle birlikte Enternasyonal'in hareket alanı da genişledi. Bu arada, İkinci Kongre'de Enternasyonal, tüm dünyada kapitalizmin yıkılması için kesin bir dünya komünist taktiği tanımlamış, komünizmin dünya zaferi için kapitalist metropollerin proletaryasının açıkça sınıfçı mücadelesinin sömürge ülkelerdeki çifte devrimlere bağlanması gerektiğini ortaya koymuş, sömürgelerin

proletaryasına ve onun yeni doğmakta olan komünist partilerine milli-devrimci mücadelenin öncü rolünü atfetmişti. Enternasyonal tarafından ana hatları çizilen bu perspektif etrafında, komünizme yönelen ilk güçler Çin'de toplandı. Dünya devriminin Doğu'ya doğru ilerleyişi böylece, proletaryanın sayıca son derece az ve siyasi olarak zayıf olduğu Çin dünyasıyla temas etti.

Çinli işçilerin geri kalmışlığı

Çin'de kapitalist gelişmenin gecikmesi kaçınılmaz olarak sınıf mücadelesinin koşullarını da etkiledi. Çin proletaryası 1920'lerin eşiğinde bile dört yüzün üzerindeki nüfusa karşılık sadece iki milyon civarındaydı. Ancak, sayısal zayıflığa rağmen, Çin işçi sınıfı potansiyel olarak özerk eylemlere, genellikle luddist tipte ilk içgüdüsel grevlere çoktan girişmişti; bu grevler sıklıkla bölgesel ya da taşra rekabetleriyle karakterize oluyordu, öyle ki çoğu durumda bir fabrikadaki grevler yalnızca aynı eyaletten gelen işçileri kapsıyordu. İşçiler hala loncalar, bölgesel dernekler, gizli cemiyetler gibi geleneksel örgütler içinde yer almaktaydı ve sendikalar daha ortaya çıkmamıştı.

Çin işçi sınıfının ilk eylemlerinin ilkel karakteri kaçınılmaz olarak siyasi düzeye de yansdı. İmparatorluk hanedanının 1911'de yıkılmasının ardından ortaya çıkan çeşitli partiler arasında bazıları proletaryanın çıkarlarını temsil ettiğini iddia etti. Ancak bu oluşumlar, diğer toplumsal güçlerin çıkarlarını, küçük burjuvazinin hırslarını ve milli kapitalizmi temsil ederek, sadece işçi hareketinden faydalanmaya çalıştılar. Çoğunlukla bazı politikacıların işçi sınıfından bir müşteri kitlesi oluşturma arzusundan doğdular, emek dünyasının sözcüsü gibi davrandılar, ancak ideolojileri, siyasi hedefleri ve faaliyetleri açısından işçi sınıfına ait değillerdi.

Ekim Devrimi'nden önceki dönem boyunca Marksizm Çin'de neredeyse hiç bilinmiyordu. Büyük ölçüde pre-kapitalist bir toplumda, zayıf gelişmiş bir proletaryaya sahip olan Çin'de Marksizm,

kendilerine mevcut düzeni yıkma hedefi koyan devrimciler üzerinde hiçbir etkiye sahip değildi ve Marx da diğerleri gibi Batılı düşünürlerden biri olarak görülüyordu.

Marksizmin Çin'de ilk kez yayılması Rusya'daki devrimci olayları takip etti. Ekim Devrimi'nden hemen sonra Bolşevikler Çin dünyası ve işçileriyle temas kurmaya çalıştı, ancak bu erken aşamadaki tüm girişimler, henüz ekonomik savunma için sınıf örgütleri geliştirmemiş olan ve her şeyden önce kendi siyasi örgütlenmesinden yoksun olan Çin işçi hareketinin geriliğiyle uğraşmak zorunda kaldı.

Bu durum, 1919 yılında Çin'de gelişen ve "4 Mayıs Hareketi" olarak bilinen mücadelelerde açıkça görülmüştür: Çin proletaryasının hiçbir siyasi ya da örgütsel özerkliği yoktu ve diğer toplumsal güçlerin kontrolü altındaydı.

Ancak Çin'deki işçi hareketi hala tüm geriliğini gösterse de, birkaç yıldır içinde kesinlikle anti-emperyalist ve devrimci bir kanadın oluştuğu milliyetçi bir hareket doğmuş ve gelişmişti.

Devrimci milliyetçi hareket

Çin'in siyasi olarak boyunduruk altına alınması, özellikle entelektüeller arasında yayılan ve kesinlikle devrimci biçimler de alan belirgin bir milliyetçilik üretmişti.

Tarihsel olarak, Çin'deki kültür sorunu, ülkenin sosyal yapısından ve kültür sahiplerinin siyasi ve aynı zamanda ekonomik gücün kullanılmasında sahip oldukları işlevden kaynaklanan büyük bir öneme sahip olmuştur. Yüzyıllar boyunca geleneksel devletin yönetici sınıfını oluşturacak, iktidarın yönetiminde ve aygıtında temel pozisyonlara sahip üyeler entelektüeller arasından seçilmiştir. Ancak, 1905 yılında imparatorluk sınavlarının kaldırılmasıyla birlikte, entelektüellerin ekonomik değeri kaybolduğu gibi, geleneksel kültür de toplumsal işlevini giderek yitirdi; savaş ağalarının iktidara gelmesiyle birlikte, geleneksel bürokratik

konumları da değiştirildi.

Bu durumda, en ileri entelektüeller arasında bu duruma karşı isyan etme iradesi öne çıkmaya başladı. Entelektüelleri geleneksel olarak karakterize eden kurulu düzenle ilgili "uzlaşma" pratiği krize girdi ve ülkenin çöküşüne tepki gösterilmesi gerektiği ve "Çin'i kurtarmak" için toplumsal bir arada yaşamının temeli olan değer ve ilkelerin tamamen yenilenmesi gerektiği inancı yayılmaya başladı. Açıkçası entelektüeller için eylem aracı kültürdü, ancak "yeni bir kültür", artık "uzlaşmayı" değil "isyanı" hedefliyordu, Çin'in yabancılara boyun eğdirilmesine ve yabancılara suç ortağı olan ve ülkenin çöküşünden sorumlu olan yönetici sınıflara karşı bir silah haline gelmeliydi. Özünde bu bir "kültür devrimi" olmalıydı.

Bu yeni perspektifi desteklemek üzere, 1915 yazında, yenilikçi fikirlerin yayılması için bir araç haline gelen ve sonraki yıllarda devrimci harekete katılan gençliğin geniş kesimlerini etkileyen "Yeni Gençlik" dergisi kuruldu. 1919'un başına kadar "Yeni Gençlik"e birçok başka dergi de katıldı ve ülke çapında Çin'in radikal bir şekilde yenilenmesi ihtiyacını üstlenen gençlik ve öğrenci dernekleri doğdu.

Ekim Devrimi bu kültürel hareket içinde devrimci unsurların diğer entelektüellerden farklılaşmasına yol açtı. O dönemde Marksist doktrin hakkındaki sınırlı bilgiye rağmen, "dünya devriminin sigortası" olarak görülmeye başlanan Rusya'daki devrime yönelik artan bir coşku vardı.

Ancak Bolşevizmin yanında açıkça yer almadan önce, Çin'in proleter devrimi dışındaki yollardan kurtuluşunun mümkün olduğuna dair son yanılısının da yıkılması gerekiyordu.

Öğrenciler ve yarı sınıflar hareket ediyor

Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesi ve Versailles anlaşmaları, Çin'in savaş sonrası çözümde özgürleşeceği umudunu dağıttı. Almanya'nın sahip

olduğu Çin sömürgeleri Japonya'ya geçti ve bu durum Japon ve hükümet karşıtı güçlü bir tepkiye yol açtı: 4 Mayıs 1919'da Pekin'de büyük öğrenci gösterileri düzenlendi. Binlerce öğrenci Shandong'un Çin'e iadesi, Versay Antlaşması'nın imzalanmaması ve Japon yanlısı bakanların istifası talebiyle gösteri yaptı. "4 Mayıs Hareketi" öğrencilerden entelektüellere ve iş dünyasına kadar tüm ülkeye yayıldı. Japon mallarının boykot edilmesi yönünde propaganda yapıldı.

Haziran ayında Pekin'de yüzlerce öğrencinin tutuklanmasının ardından hareket yeni bir aşamaya girdi ve işçi sınıfının dayanışması on binlerce işçinin katıldığı grevlerle öğrencilere destek verdi.

"4 Mayıs Hareketi" acil hedeflerine ulaştı: Pekin hükümeti hain olarak görülen bakanları istifaya zorladı ve Versay'daki Çin delegasyonu barış anlaşmasını imzalamayı ve dolayısıyla Shandong'un haklarının Japonya'ya devredilmesini onaylamayı reddetti.

Çin'de ilk kez burjuvazinin unsurları, aydınlar, küçük burjuvazi ve sanayi proletaryası ortak bir eylemde, bir tür sınıf ablukasında, şimdilik köylülerin olmadığı, proletaryanın diğer sınıfların ulusal çıkarlarına tabi bir konumda olduğu, muhafazakar hükümetin sona ermesini ve Çin'in yabancı güçlere bağımlılığına son vererek egemen bir devlet olarak yeniden kurulmasını talep eden bir eylemde birleşmişti.

Ancak gösteriler ve grevler "4 Mayıs Hareketi"nde ikincil bir rol oynadıysa da, sonraki aylarda ve yıllarda intikam mücadeleleri giderek daha fazla genişledi ve işçi örgütleri doğdu ve güçlendi. Bu arada, 1919 yılının o aylarında yaşanan olayların, bu mücadelelere coşkuyla katılmış olan gençler üzerinde önemli yansımaları oldu.

Versay'da galip devletler, emperyalizmin haydut doğasını ve az önce yapılan savaşın bir soygun savaşından başka bir şey olmadığını açıkça göstererek dünyayı bölmeye devam etmişlerdi.

Versailles'da alınan kararlar, Çin gençliğinin bir kısmının büyük güçlerle müzakere ve anlaşma yoluyla mümkün olacağını umduğu egemenlik ve toprak bütünlüğünün yeniden kazanılması umutlarını aniden ortadan kaldırdı. Eğer Mayıs 1919'da emperyalistler Çin'i boyunduruk altında tutma ve kaynaklarını yağmalamaya devam etme konusundaki çıkarlarını teyit ettilerse, Temmuz ayında Rusya'daki Bolşeviklerin devrimci hükümeti, Çarlık hükümetinin Çin'den kopardığı tüm ayrıcalıkları fiilen ortadan kaldıran Çin halkı lehine bir dizi tavizle Çin halkına devrimci bir iktidarın politikasını gösterdi. Bu şekilde Çin milliyetçiliği Bolşevik Rusya'dan etkilenmiştir.

Milliyetçi hareketler içinde emperyalizmle uzlaşmaya eğilimli ılımlı kanat ile kesinlikle devrimci kanat arasında bir ayrım yapan Üçüncü Enternasyonal, milli devrimci hareketleri yabancı baskıdan ulusal kurtuluş mücadelesinin dar sınırlarından çıkarıp komünizm için büyük dünya stratejisinde gelişmiş ülkelerin proletaryasıyla birleştirecektir. Enternasyonal'in İkinci Kongresi, geri kalmış ülkelerdeki devrimci hareketlerle ilişkiler sorununu Lenin'in sözleriyle şöyle çözmüştür

"Bizim burjuva demokratik hareketlerle hiçbir ilgimiz yoktur ve bizi yalnızca milli devrimci hareketler ilgilendirmelidir. Sömürücü ülkelerin burjuvazisi ile sömürge ülkelerin burjuvazisi arasında bazı anlaşmalar vardır, öyle ki çoğu zaman ezilen ülkelerin burjuvazisi milli hareketi desteklerken, tüm devrimci hareketlere karşı emperyalist burjuvazi ile birlikte çalışır. Bu gerçek komitede reddedilemez bir şekilde belgelenmiştir ve bu farkı daha iyi teyit etmek için tezlerin hemen her yerinde "demokratik burjuvaziler" ifadesi "milli devrimciler" ifadesiyle değiştirilmiştir. Buradaki fikir şudur: Biz komünistler, sömürgelerin kurtuluşu için burjuva hareketlerini ancak bu hareketler gerçekten devrimci olduklarında, temsilcileri köylüleri ve sömürülen geniş kitleleri devrimci bir şekilde eğitmemize ve örgütlememize engel olmadıklarında desteklemeliyiz" (Lenin'in ulusal ve sömürge sorunu

üzerine konuşması, 26 Haziran 1920). Komünizmi ilk benimseyenler tam da "4 Mayıs Hareketi"nin en radikal unsurlarıydı.

Solun Arşivlerinden

Komünist Solun Avrupa Proleterlerine Manifestosu

*Bulletin international de discussion de la gauche
communiste italienne, no. 6, Haziran 1944*

Emperyalist savaşın Avrupa'da tüm sefaleti, katliamları ve yıkımıyla sürdüğü beş yıl yakında dolacak.

Rusya, Fransa ve İtalya cephelerinde on milyonlarca işçi ve köylü, yalnızca şu yasalara uyan iğrenç ve kanlı kapitalizmin özel çıkarları için birbirlerini katlediyor: kâr, birikim.

Beş yıllık savaş boyunca, özellikle de size tüm halkların kurtuluşunun gerçekleştiğinin söylendiği son yılda, birçok sahte program, birçok yanılsama ortadan kalktı ve kapitalizmin iğrenç yüzünü gizleyen maske düştü.

Her ülkede farklı ideolojilerin ardında seferber edildiniz, her birinin hedefi aynı, sonucu aynı: sizi katliamın içine atmak, biri diğerine karşı, kardeş kardeşe karşı, sefalet içinde, işçiler işçilere karşı.

Faşizm, Nasyonal-Sosyalizm, sömürülen kitleler için "yaşam alanı" talep etmekte, ancak bunu sadece temellerini sarsan derin krizden kendilerini kurtarmaya yönelik şiddetli isteklerini gizlemek için yapmaktadırlar.

Anglo-Amerikan-Rus bloğu - öyle görünüyordu - özgürlüklerinizi, haklarınızı size geri vermek için sizi faşizmden kurtarmak istiyordu. Ancak bu vaatler, kapitalizm için bir yaşam ve egemenlik biçimi olarak modası geçmiş olan büyük emperyalist rakip faşizmi

ortadan kaldırmaya yönelik savaşa katılmanızı sağlamak için kullanılan yemlerden başka bir şey değildi.

Atlantik Bildirisi, Yeni Avrupa planı, arkasında çatışmaların gerçek anlamını gizleyen bir sis perdesiydi yalnızca; işçi sınıfının korkunç sonuçlarına katlanmak zorunda olduğu, yıkım ve katliamların kederli izini taşıyan bir haydutlar savaşı.

İşçiler!

Size bu savaşın diğerleri gibi olmadığı söyleniyor, sizi buna inandırmak istiyorlar. Size yalan söyleniyor. Sömürenler ve sömürülenler olduğu sürece kapitalizm savaştır, savaş kapitalizmdir.

1917 devrimi bir proleter devrimiydi. Proletaryanın kendisini egemen bir sınıf olarak kurma ve komünist bir toplumun örgütlenmesine doğru ilerleme politik kapasitesinin parlak bir kanıtıydı. Emekçi kitlelerin 1914-1918 emperyalist savaşına verdiği bir yanıtı.

Ancak Rus devletinin liderleri o zamandan beri bu devrimin ilkelerini terk ettiler, komünist partilerinizi milliyetçi partilere dönüştürdüler, Komünist Enternasyonal'i dağıttılar ve uluslararası kapitalizmin sizi katliama sürüklemesine yardımcı oldular.

Eğer Rusya'da devrimin ve enternasyonalizmin programına sadık kalsalardı, proleter kitleleri sürekli olarak kapitalizme karşı mücadelelerini birleştirmeye çağırırsalardı, o maskeli baloya, Milletler Cemiyeti'ne bağlı kalmasalardı, emperyalizmin savaşı başlatması mümkün olmazdı.

Rus devleti, bir grup kapitalist güçle birlikte emperyalist savaşa katılarak Rus işçilerine ve uluslararası proletaryaya ihanet etmiştir.

Almanya işçileri!

Burjuvaziniz, emperyalizme bir yer kazanmak, Avrupa'nın sanayi ve tarım altyapısına hakim olmak için size, dayanıklılığınıza ve üretici gücünüze güveniyordu. Almanya'yı bir kışlaya çevirdikten sonra, sizi dört yıl boyunca savaş makinelerini hazırlamak için son hızla çalıştırdıktan sonra, her emperyalist çatışmada olduğu gibi her yere yıkım ve yerinden etme getirmek için sizi Avrupa'nın tüm ülkelerine attılar.

Emperyalizminizin planı, 1900'den bu yana emperyalist egemenlik biçiminin ve dahası her türlü milliyetçi ifadenin yeşermesi olasılığını tüketen uluslararası kapitalizmin gelişme yasaları tarafından engellenmiştir.

Dünyayı ve özellikle de Avrupa'yı harap eden derin kriz, kapitalist toplumun çözülemez krizidir, ölüm krizidir.

Sadece proletarya, komünist devrimi aracılığıyla, emekçi kitlelerin ve işçilerin sıkıntı ve sefaletinin nedenlerini ortadan kaldırabilir.

İşçiler ve askerler!

Burjuvazinizin kaderi şimdi emperyalist rekabet zemininde belirlenecektir. Ancak uluslararası kapitalizm savaşı sona erdiremez, çünkü savaş onun son, tek hayatta kalma olasılığıdır.

Devrimci gelenekleriniz geçmişin sınıf mücadelesinde derin köklere sahiptir. 1918'de proleter liderleriniz Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg ile, ve Komünist Enternasyonal'de ortaya çıkan oportünizme rağmen 1923'te devrimci iradenizi ve gücünüzü tarihe kazıdınız.

Hitler'in Nasyonal-Sosyalizmi ve 3. Enternasyonal'in oportünizmi sizi, kaderinizin Versay Antlaşması'na karşı mücadeleye bağlı olduğuna inandırdı. Bu sahte mücadele sizi sadece intikam ruhu ve mevcut savaşa hazırlık ile karakterize edilen kapitalizminizin

programına bağlayabilirdi.

İşçiler olarak sizin çıkarlarınız yalnızca Avrupa'nın ve tüm dünyanın sömürülenlerinin çıkarlarıyla bağlantılıdır.

Bu korkunç katliama bir son vermeye zorlamak için kritik bir konumdasınız. İtalyan proletaryasının örneğini izleyerek, savaş üretimine karşı mücadeleyi üstlenmeli, işçi kardeşlerinize karşı savaşmayı reddetmelisiniz. İsyanızın sınıf mücadelesinin bir tezahürü olmalıdır. Grevlere ve ayaklanmalara dönüşmelidir. 1918'de olduğu gibi, proleter devrimin kaderi, sizi Alman emperyalizminin korkunç makinesine bağlayan zincirleri kırma kapasitenize bağlıdır.

Almanya'daki işçiler, emekçiler!

Sizi yıkım makineleri inşa etmeniz için sürdüler. Gelen her işçi için bir Alman işçi cepheye gönderildi.

Milliyetiniz ne olursa olsun, siz sömürülenlerden birisiniz.

Tek düşmanınız Alman ve uluslararası kapitalizmdir; yoldaşlarınız Alman işçileri ve tüm dünya işçileridir.

Sizler ülkelerinizin ve tüm dünyanın sınıf mücadelelerinin geleneklerini ve deneyimlerini taşıyorsunuz. Sizler "yabancı" değilsiniz.

Talepleriniz, çıkarlarınız Alman yoldaşlarınızınkiyle aynıdır. Fabrikadaki, üretim noktasındaki sınıf mücadelesine katılarak, emperyalist savaşın gidişatının kırılmasına etkin bir şekilde katkıda bulunacaksınız.

Fransız işçiler!

1936'daki grevler sırasında, tüm partiler sizin haklı ve meşru sınıf taleplerinizi, o sırada hazırlanmakta olan savaşa destek gösterisine dönüştürmek için manevra yaptılar. Halk Cephesi demagoglarının size

tam bir yeşerme olarak sundukları "refah dönemi", aslında Fransız kapitalizminin derin krizinden başka bir şey değildi.

Yaşam standartlarındaki ve işinizdeki geçici iyileşmeler ekonomik bir iyileşmenin sonucu değil, savaş endüstrisini harekete geçirme ihtiyacından kaynaklanıyordu.

Fransa'nın işgali, çatışmadan sorumlu olan herkes tarafından -soldan sağa- savaşı başlatma konusunda sizden daha fazla sorumluluk taşımayan ve sizin gibi tüm kapitalist devletlerin istediği ve hazırladığı bir katliamın korkunç sonuçlarına katlanan Alman ve İtalyan işçilere karşı zihinlerinize intikam ve nefret arzusu aşılacak için istismar edildi.

Pétain-Laval hükümeti size ulusal bir devrimden söz ediyor. Bu en bayağı yalandır; kapitalizmin özel çıkarı için askeri yenilginin ağırlığını gözünüzü kırpmadan kabul etmenizi sağlayacak en gerici yöntemdir.

Cezayir Komitesi önünüze savaş öncesi bolluk ve refaha dönüşü koyuyor. Yarının hükümetinin rengi ya da biçimi ne olursa olsun, Fransa'nın ve Avrupa'nın diğer ülkelerinin emekçi kitleleri, mücadele halindeki iki ordunun yol açtığı yıkım ve tahribatla Anglo-Amerikan-Rus emperyalistlerine ağır bir savaş haracı ödeyecektir.

Fransız işçiler!

Aranızdaki çok sayıda kişi, ister İngiliz, ister Amerikan ya da Rus olsun, orduların getireceği refaha inanmaya ve umut etmeye yönlendirildi.

Ganimetlerin paylaşımı konusunda bu hırsızlar "üçlüsü" içinde şimdiden kendini gösteren entrikalar ve zıtlıklar, sınıf mücadelesi yolunu tutmazsanız proletaryaya dayatılan koşulların zor olacağı gerçeğinin habercisidir.

Aranızdan çok sayıda kişi, milliyetçiliğin en aşırı ifadesi olan partizanların savaşına katılarak

kendilerini kapitalizmin yardımcıları haline getirdi.

Düşmanlarınız ne Alman askerleri ne de İngiliz ya da Amerikan askerleridir; onları savaşa, öldürmeye, ölüme sürükleyen kapitalizmleridir. Düşmanınız, ister Laval ister De Gaulle temsil etsin, kendi kapitalizminizdir. Özgürlüğünüz egemen sınıfınızın kaderine veya geleneklerine değil, proleter bir sınıf olarak bağımsızlığınıza bağlıdır.

Sizler Paris Komünü'nün çocuklarısınız ve ancak ondan ve onun ilkelerinden ilham alarak, sizi sınıf egemenliğinin modası geçmiş aygıtlarına, 1789 geleneklerine ve burjuva devriminin yasalarına bağlayan kölelik zincirlerini kırmayı başarabilirsiniz.

Rusya işçileri!

1917'de Bolşevik Partiniz ve Lenin ile birlikte kapitalist rejimi yıktınız ve ilk Sovyetler Cumhuriyetini kurdunuz. Muhteşem sınıf eyleminiz, iki karşıt toplum arasındaki belirleyici mücadelenin tarihi dönemini açtı: çelişkilerinin ağırlığı altında yok olmaya mahkum olan eski burjuvazi; sınıfsız bir topluma, komünizme doğru ilerlemek için kendisini egemen bir sınıf olarak oluşturan yeni proletarya.

Bu dönemde de emperyalist savaş şiddetlendi. Milyonlarca işçi kapitalizmin savaş meydanlarında can verdi. Sizin kararlı mücadelenizin örneği, emekçi kitleleri bu faydasız katliama son verme iradesiyle doldurdu. Savaşın gidişatını kırarken, devriminiz dünyanın sömürülenlerinin mücadelesi için bir program, bir savaş bayrağı haline geldi. Savaşın ağırlaştırdığı ekonomik krizin tükettiği kapitalizm, tüm Avrupa'da patlak veren proleter hareket karşısında titredi.

Beyaz ordular ve sizi kıtlıkla yok etmeye çalışan uluslararası kapitalizmin orduları tarafından kuşatılmışken, kendinizi karşı-devrimci kuşatmadan kurtarmayı başardınız; sınıf mücadelesi yolunu tutan Avrupa ve uluslararası proletaryanın kahramanca desteği sayesinde, burjuva koalisyonunun proleter devrime müdahale etmesi

engellendi.

Çıkarılan ders belirleyiciydi: bundan böyle sınıf mücadelesi uluslararası zeminde gelişecek, proletarya komünist partisini ve Enternasyonalini sizin komünist devriminiz tarafından onaylanan program üzerine kuracaktı. Öte yandan burjuvazi kendisini işçi hareketini bastırmaya, devriminizi ve iktidarınızı yozlaştırmaya yöneltecekti.

Mevcut emperyalist savaş sizi proletaryayla birlikte değil, ona karşı buldu. Müttefikleriniz artık işçiler değil, burjuvaziydi. Artık 1917 Sovyet anayasasını değil, "sosyalist" anavatanı savunuyorsunuz. Artık Lenin ve çalışma arkadaşları gibi yoldaşlarınız değil, tıpkı tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi, kanlı militarizmin sembolü, proletaryanın katilleri olan çizmeli, kalpaklı generalleriniz var.

Size Rusya'da kapitalizm olmadığı söyleniyor, ama sizin sömürünüz de proletaryanın geri kalanıyla aynı ve emek gücünüz savaşın uçurumunda ve uluslararası kapitalizmin hazinelerinde kayboluyor. Özgürlüğünüz, emperyalizmin hayatta kalmasına yardımcı olmak için öldürülme özgürlüğüdür. Sınıf partiniz yok oldu, Sovyetleriniz ortadan kaldırıldı, sendikalarınız kışla oldu, uluslararası proletarya ile bağlarınız koptu.

Yoldaşlar, Rusya işçileri!

Her yerde olduğu gibi sizin aranızda da kapitalizm yıkım ve sefalet ekliyor. Avrupa'nın proleter kitleleri, 1917'de sizin gibi, savaşın dayattığı korkunç varoluş koşullarına karşı ayaklanmak için uygun anı beklemektedir. Onlar da sizin gibi, ister faşist, ister demokrat, ister Rus olsunlar, bu korkunç çılgınlığın tüm sorumlularına karşı ayaklanıyorlar. Onlar da sizin gibi kapitalizmin kanlı baskı rejimini yıkmaya çalışıyorlar.

Onların bayrağı sizin 1917 bayrağınız olacaktır.

Onların programı sizin programınız, şu anki yöneticilerinizin sizden aldığı program olacak:

komünist devrim.

Devletiniz kapitalist karşı-devrim güçleriyle ittifak halindedir. Mücadele yoldaşlarınızla, kardeşlerinizle dayanışma içinde olmalı, onlarla dostluk kurmalısınız; Rusya'da ve diğer ülkelerde dünya komünist devriminin zafer koşullarını yeniden tesis etmek için onların yanında mücadele etmelisiniz.

İngiliz ve Amerikan askerleri!

Emperyalizminiz, tüm toplumu saran ağır krizden kendini kurtarmak için tüm halkları sömürgeleştirme ve köleleştirme planlarını geliştiriyor

Savaştan önce de, sömürgeci egemenliğe ve burjuvazinizin zenginleşmesine rağmen işsizlik ve yoksulluğa maruz kaldınız, işsizlerin sayısı milyonları buluyordu.

Meşru talepler için yaptığınız grevlere karşı burjuvaziniz en korkunç baskı aracını kullanmaktan çekinmedi, üzerinizde gaz kullandı.

Almanya, Fransa, İtalya ve İspanya işçilerinin, sizinki gibi iğrenç katliamdan sorumlu olan kendi burjuvazileriyle görülecek hesapları var.

Sizden polis rolü oynamanız isteniyor; isyan halindeki proleter kitlelerin üzerine gönderileceksiniz.

Ateş etmeyi reddetmeli, Avrupa'nın askerleri ve işçileriyle dostluk kurmalısınız. Bu mücadeleler sizin sınıf mücadelelerinizdir.

Avrupa işçileri!

Etrafınız bir düşmanlar dünyasıyla çevrili. Tüm partiler, tüm programlar savaşın yarattığı sınavda başarısız oldu; hepsi sizin acılarınızla oynuyor, hepsi kapitalist toplumu çöküşten kurtarmak için birleşiyor.

Hitler'den Churchill'e, Laval'dan Petain'e, Stalin'den Roosevelt'e, Mussolini'den Bonomi'ye kadar yüksek finansın hizmetindeki tüm ayak takımı, burjuva devletiyle işbirliği içinde, köleleştirilmenin sürdürülmesi için düzen, çalışma, disiplin, vatan vaazları veriyor.

Rus devletinin liderlerinin ihanetine rağmen, Marx'ın ve Lenin'in formülleri, tezleri, öngörülleri, mevcut durumun hainliğinde çarpıcı bir şekilde doğrulanmaktadır.

Sömürülenler ve sömürenler arasındaki sınıf ayrımı hiçbir zaman bu kadar açık, bu kadar derin olmamıştır.

Sefalet ve kan rejimine son verme zorunluluğu hiç bu kadar zorlayıcı olmamıştı.

Cephe'deki ölümlerle, havadan yapılan katliamlarla, beş yıllık kısıtlamalarla, kıtlık ortaya çıkar.

Savaş tüm kıtaya yayılıyor; kapitalizm bu savaş nasıl sona ereceğini bilmiyor, erdiremiyor.

Kapitalist egemenliğin iki biçiminden birine ya da diğerine yardım ederek savaş kısıltamazsınız. Bu kez mücadelenin, savaşa karşı isyanın yolunu açan İtalyan proletaryasıdır.

Lenin'in 1917'de yaptığı gibi, emperyalist savaşın bir iç savaşa dönüşmesi dışında izlenecek başka bir yol, bir alternatif yoktur.

Kapitalist egemenlik devam ettiği sürece proletarya için ne ekmek, ne barış, ne de özgürlük olacaktır.

Komünist işçiler!

Birçok parti var, çok fazla parti. Ama hepsi, Troçkist oluşumlar dahil, karşı devrimin içine düştü.

Tek bir parti eksik: proleter sınıfın siyasi partisi.

Yalnızca Komünist Sol, Marksizmin programına

sadık, komünist devrime sadık ve proletaryayla birlikte kalmıştır. Sadece bu programla proletaryaya örgütlerini, mücadelesi için gerekli silahları, zaferi geri vermek mümkün olacaktır. Bu silahlar yeni komünist parti, yeni enternasyonaldir.

Tüm oportünizme, sınıf mücadelesi zeminindeki tüm uzlaşmalara karşı Fraksiyon, proletaryanın kendisini kapitalizmin mengenesinden kurtarmasına yardım etmeye çağırır. Kapitalizmin birleşik güçlerine karşı, proleter sınıfın yenilmez gücü inşa edilmelidir.

Tüm ülkelerin işçileri ve askerleri!

Tarihte eşi benzeri görülmemiş bu korkunç katliamı yalnızca siz durdurabilirsiniz.

İşçiler! Tüm ülkelerde kardeşlerinizi, eşlerinizi, çocuklarınızı öldürmeye yönelik üretimi durdurun.

Askerler! Ateşi kesin, silahlarınızı atın! Kapitalizmin yapay sınırlarının ötesinde kardeşleşin. Uluslararası sınıf cephesinde birleşin.

Yaşasın tüm sömürülenlerin kardeşliği!

Kahrolsun emperyalist savaş!

Yaşasın dünya komünist devrimi!

Solun Arşivlerinden

Işık Parıltıları

Prometeo no. 146, 4 Temmuz 1937

Barselona Katliamı: Meksika İşçileri İçin Bir Ders

İspanya'daki işçilerin yaşadığı felaket Meksika'da tekrarlanmamalıdır!

Her gün bize demokratik bir cumhuriyette yaşadığımız söyleniyor. "İşçi yanlısı" bir hükümetimiz var. Bu hükümetin faşizme karşı en iyi savunma olduğu söyleniyor.

İspanya'daki işçiler demokratik bir cumhuriyette yaşadıklarına inanıyorlardı. "İşçi" bir hükümete sahip olduklarına. Bunun faşizme karşı en iyi savunma olduğuna.

İşçiler tetikte değilken - kapitalist hükümete kendi güçlerinden daha fazla güvenirken - faşistler, hükümetin tam suç ortaklığıyla geçen yıl Temmuz ayında darbelerini hazırladılar; tıpkı Cárdenas hükümetinin Cedillos, Morones, Calles'in darbelerini hazırlamasına izin verirken, işçileri "işçi" demagojisiyle uyuşturduğu gibi.

Geçen yıl Temmuz ayında İspanya işçilerinin, "anti-faşist" hükümetin faşistlerin darbelerini hazırlamalarına izin vererek kendilerine ihanet ettiğini anlamamaları nasıl mümkün oldu? Ve nasıl oldu da Meksika işçileri bu acı deneyimden hiç faydalanamadı? Çünkü İspanya hükümeti demagojisini ustalıkla sürdürdü ve "tek düşman faşizmdir" sloganıyla işçileri bir kez daha kandırarak kendisini onların başına geçirdi.

İşçilerin başlattığı savaşın yönünü ele geçiren burjuvazi, onu bir sınıf savaşından, işçilerin kendi sömürücülerinin Cumhuriyetini savunmak için kanlarını verdikleri bir kapitalist savaşa dönüştürdü.

Burjuvaziye satılmış işçi liderleri teslimiyeti dayattılar: faşistler yenilgiye uğratılana kadar sınıf talepleri yok!

Ve dokuz ay süren savaş boyunca işçiler hiçbir grev örgütlemediler, hükümetin Temmuz günlerinde ortaya çıkan taban komitelerini dağıtmasına, işçi milislerini burjuvazinin generallerine tabi kılmasına izin verdiler. Faşistlere karşı mücadeleyi baltalamamak için kendi mücadelelerini feda ettiler.

Cárdenas neden Azaña'ya destek veriyor?

İşçilerin onun "proleterliğine" olan güvenini güçlendirmek için! Cárdenas hükümetinin, Meksika işçilerinin İspanya'daki "anti-faşist" hükümetin

faşistlerin darbelerini hazırlamalarına nasıl izin verdiğini görmemesinde her türlü çıkarı vardır. Çünkü İspanya'da ne olduğunu anlarılarsa, Meksika'da ne olduğunu da anlayacaklardır.

Bu nedenle Cárdenas yasal olarak kurulmuş Azaña hükümetine destek verdi ve ona silah gönderdi. Demagojik bir şekilde bunların faşistlere karşı işçileri savunmak için olduğunu iddia etti. İspanya'dan gelen son haberler bu yalanı sonsuza dek yok etti: yasal olarak kurulmuş Azaña hükümeti bu silahları, bu yılın 4 Mayıs'ında kendilerini silahsızlandırmaya çalışan hükümete karşı kendilerini savunan Barselona'nın kahraman işçilerini katletmek için kullandı.

Dün olduğu gibi bugün de Cárdenas hükümeti, faşistlere karşı değil ama işçilere karşı yasal olarak kurulmuş Azaña hükümetine yardım edecektir.

Barselona'daki işçi ayaklanmasının ardından gelen kanlı baskı, İspanya'daki gerçek durumu gece yarısı çakan bir şimşek gibi aydınlattı. Bu dokuz ay boyunca süren tüm yanlısamaları paramparça etti. Barselona'da, Gerona'da, Figuera'da ve başka yerlerde işçilere karşı verilen şiddetli mücadele ile "anti-faşist" hükümet maskesini düşürdü!

Sadece özel polisini, saldırı muhafızlarını, makineli tüfeklerini ve tanklarını işçilere karşı göndermekle kalmadı, aynı zamanda hapisteki faşistleri serbest bıraktı ve "sadık" alayları cepheden çekerek onu zayıflattı ve Franco'nun saldırısına maruz bıraktı!

Bu gerçekler Halk Cephesi hükümetinin gerçek düşmanının faşistler değil işçiler olduğunu gösterdi.

Barselona işçileri!

Muhteşem bir mücadele verdiniz! Yenildiniz. Burjuvazi kendini güçlendirmeyi başardı. Sizin güçleriniz tek başına yeterli değildi.

Cephedeki yoldaşlarınızla birlikte aynı düşmana karşı savaşmalısınız, burjuvazinin talep ettiği gibi

Franco'nun ordusuna karşı değil, ister faşist ister "anti-faşist" olsun, burjuvazinin kendisine karşı!

Cepheye şu sloganla ajitatörler göndermelisiniz: Generallerinize karşı isyan edin! Halk Cephesi hükümeti toprak reformu sözünü tutmadığı için faşist demagojinin ağına düşen köylülerin çoğunlukta olduğu Franco'nun askerleriyle dostluk kurun! İşçi ya da köylü, İspanyol ya da Mağribi, İtalyan ya da Alman, tüm ezilenlerin ortak düşmanımız olan İspanyol burjuvazisine ve onun uluslararası müttefiki emperyalizme karşı ortak mücadelesini örgütleyin.

Bu mücadele gerçekten size ait olan bir parti gerektirir. Bugün sosyalistlerden anarşistlere kadar tüm örgütler burjuvaziye hizmet etmektedir. Barcelona Mayıs Günleri'nde bir kez daha "barış" ve "düzeni" yeniden tesis etmek için hükümetle işbirliği yaptılar!

Bu sınıf temelli, bağımsız partiyi kurun - zaferinizin ön koşulu budur.

Sovyet İspanya için ileri Barselonalı yoldaşlar!

İster faşist ister "anti-faşist" olsunlar, ortak zalimlerimize karşı mücadele için Franco'nun ordusunun aldatılmış köylüleriyle kardeşleşin!

Kahrolsun Franco, Azaña ve şürekasının işçi ve köylü katliamı!

İspanya'daki emperyalist savaşı bir sınıf savaşına dönüştürelim!

Meksika işçileri!

Ne zaman uyanacaksınız? Meksika burjuvazisinin İspanya'da olduğu gibi aynı aldatmacayı tekrarlamasına izin verecek misiniz? Hayır! Bu aldatmacayı anlamamız için de dokuz aylık katliamlar mı gerekecek? Hayır! Barcelona örneği bize bir uyarı olarak hizmet etsin!

İspanyol burjuvazisinin aldatmacası, tüm işçi liderlerinin, Meksika'da olduğu gibi, proleter çıkarların savunulmasını "işçici" hükümetin insafına bırakarak işçilere ihanet etmeleri ve işçileri faşizme karşı mücadelenin cumhuriyetçi burjuvaziyle bir ateşkes gerektirdiğine ikna etmeleri nedeniyle mümkün olmuştur.

Meksika'nın sosyal liderleri ekonomik kazanımlar için mücadeleyi terk ederek işçileri hükümete bağladılar.

Meksika'daki tüm sendikal ve siyasi örgütler Cárdenas hükümetinin Barselona'daki yoldaşlarımızın katillerine silah göndermesini desteklemektedir. Hepsi bu hükümetin demagojisine destek vermektedir. Hiçbir örgüt Cárdenas hükümetinin gerçek doğasını kınamamaktadır.

Eğer Meksika işçileri gerçekten sınıf temelli ve bağımsız bir parti kurmazlarsa, İspanya işçilerinin yaşadığı felaketin aynısını yaşayacaklar!

Hükümetin, yarın sanayi işçilerine karşı savaşmaları için onları yemlemek amacıyla Laguna'da küçük bir toprak parçasını gülünç bir şekilde dağıtarak köylüleri işçilerden ayırma hamlesine ancak bağımsız bir proletarya partisi karşı koyabilir.

Hükümetin demagojisine karşı mücadele, köylülerle ittifak ve yeni bir Komünist Parti bayrağı altında Meksika'da proleter devrim için mücadele, zaferimizin garantisi ve İspanya'daki kardeşlerimize en iyi yardım olacaktır!

Meksika işçileri göreve!

**Hükümetin sahte işçiliği sizi şaşkırtmasın!
İspanya'daki kardeşlerimizin katillerine artık silah yok! Bağımsız bir sınıf partisi için mücadele edelim! Kahrolsun Halk Cephesi hükümetleri!
Yaşasın proletarya diktatörlüğü!**

Grupo de Trabajadores Marxistas (Meksika)

Okur Mektubu: Seçimlere Doğru

Parlamento seçimleri işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarını savunma iddiasında bulunanlar arasında her zaman için önemli ayırım çizgilerinin çekildiği süreçlerdir. Parlamentoların, “Dün, halkı yönetici sınıfın hangi üyelerinin temsil edeceğini ve ayaklar altına alacağını tayin etmek üzere belli aralıklarla yapılan seçimlerle oluştuğu” ve “Amerika’dan İsviçre’ye, Fransa’dan İngiltere’ye, Norveç’e vb. dek, herhangi bir parlamenter ülkede “devlet işlerinin” hep kulislerde görüldüğü; bu işlerin hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurulları tarafından yürütüldüğü, parlamentolarda, yalnızca “saf halkı” aldatma ereğiyle, gevezelikten başka bir şey yapılmadığı” saptanmasına rağmen, sosyalistlerin son yüz senedir olduğu gibi, parlamentolarda yer alıp almaması gerektiğine dair halen sürdürülen tartışmalar proleter öncüler için oldukça tuhaf bir durumdur.

İşçi sınıfının birliğinden sürekli söz edenler, bırakın işçi sınıfını birleştirmeyi, 150 yıllık parlamento deneyi olmasına rağmen bu konuda bile net ve berrak bir görüşe sahip olamamışlardır. Bundan 130 sene önce yazıldığı gibi, “Sosyalistlerin bir burjuva hükümetine girmesi devletin kısmen ele geçirilmesi anlamına gelmez; aksine sosyalist partinin kısmen burjuva devleti tarafından ele geçirilmesi demektir.” Bu konuda ne yazık ki 130 seneden daha da gerideyiz.

Ekim Devriminden bu yana yüzlerce ülkede binlerce seçim gerçekleşmiştir. Bu süreçte işçi sınıfı örgütlenerek mücadele etmiş, büyük bedeller ödeyerek direndikten sonra da birçok ülkelerde onlarca AKP’ye benzer hükümetlerden kurtulmuş, fakat buna rağmen sömürü ve zulüm düzeni değişmemiş, tam aksine baskı, zulüm, sömürü katmerleşirken sandık düzeni daha meşru hale getirilip, daha da güçlendirilmiştir. Anlayacağımız; gelen gideni aratmıştır.

Gezegennemizde binlerce kez hükümet değişmesine rağmen, bu değişimler Afrika’da, Latin Amerika’da, Asya’da, Irak’ta, Suriye’de ne vekalet savaşlarına ne de küresel krizlere engel olamamış, bilakis arttırmıştır. Sermaye dünyasının doğasından kaynaklanan ekonomik veya politik krizler, enflasyon, kıtlık, açlık, yoksulluk daha da derinleşmiştir. Sonunda, Dünya sermayesinin küresel aktörleri kendi aralarındaki rekabet nedeniyle Ukrayna’da sahneye çıkıp, sınıfsal çıkarlarına, değişen güçlerine uyacak biçimde dünyayı yeniden paylaşmak ve şekillendirmek için üçüncü dünya savaşı hazırlıklarına devam etmekte. Bu nedenle de gezegenimiz her an patlamaya hazır bir bomba gibidir.

Yüz yıllık parlamento ve seçim soytarılıklarına rağmen, işçi sınıfı ve emekçiler kurtuluşu halen seçim sandıklarından bekleyerek mi veya işçi ve emekçi dostlarını parlamentoya taşıma yolunda umutlar tazeleyerek mi gerçekleştirecek? Daha birçok Kara Oğlanı, daha birçok Allende’yi, Chavez’i iktidar yaparak mı kurtuluşuna erecek?

Binlerce işçi, emekçi potansiyel bilincini, yeteneklerini, hünerlerini sadece AKP’den kurtulmak için ne yapmak gerekiyorsa ona vakfediyor. Proletarya demokrasisinin inşa edilmesi için işçi sınıfının bilinç ve talebini örgütlemek, bu uğurda mücadeleye yönlendirmek çoğumuzun gündeminde bile yok. Neden? Çünkü, onlarca yıldır burjuva demokrasisini meşrulaştırılmaya ve geliştirmeye uğraşılıyor. Bilincimizi, sesimizi, tüm hünerimizi sandık düzenini daha da demokratikleştirmeye vakfediyoruz.

Biliyoruz ki, AKP’den önce de iş cinayetleri oluyor, madenciler ve işçiler ölüyor, asgari ücret yoksulluk sınırının altında kalıyor, Kürtler eziliyor ve yok sayılıyor, kadınlar sömürülüyor, Aleviler katlediliyordu. Dahası Birinci Dünya Savaşında, İkinci Dünya Savaşında ve son 70 senedir dünya savaşlarını aratmayan savaşlarda milyonlarca işçi ve emekçinin birbirini boğazlamasının sebebi ve sorumlusu sadece o dönemlerde var olan

hükümetler değildir. İşçi ve emekçilerin sömürülmesinin asıl nedeni, özel mülkiyet hukukunu ve ücretli köleliği kutsayan, koruyan, parlamenter veya totaliter rejimler olarak tanımlanan burjuva demokrasisine sahip devletlerdir.

İşçi arkadaş, önümüzdeki seçimlerden önce tüm bunları bir düşün.

Komünist Parti'nin Görevleri

Türkçe süreli yayınıımız Komünist Parti'nin yayın hayatına başlamasıyla birlikte, bu yayının görevleri olarak gördüğümüz hususları kısaca açıklamann yerinde olacağını düşünüyoruz.

Başka yerlerde olduğu gibi burada da hiçbir icatta bulunmuyoruz. Genel olarak, Enternasyonal Komünist Partisi'nin her dildeki tüm süreli yayınlarının görevleri, Lenin'in Nereden Başlamalı? (1901) adlı eserinde ortaya koyduğu şu perspektife dayanmaktadır: "Gazetenin rolü yalnızca fikirlerin yayılması, siyasi eğitim ve siyasi müttefiklerin kazanılması ile sınırlı değildir. Gazete sadece kolektif bir propagandacı ve kolektif bir ajitator değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir. Bu son açıdan, inşaat halindeki bir binanın etrafını saran, yapının hatlarını belirleyen ve inşaatçılar arasındaki iletişimi kolaylaştıran, işi dağıtmalarını ve örgütlü emekleriyle elde ettikleri ortak sonuçları görmelerini sağlayan iskelele benzetilebilir. Gazetenin yardımıyla ve onun aracılığıyla, yalnızca yerel faaliyetlerle değil, düzenli genel çalışmalarla da meşgul olacak ve üyelerini siyasi olayları dikkatle takip etmek, bunların önemini ve nüfusun çeşitli katmanları üzerindeki etkilerini değerlendirmek ve devrimci partinin bu olayları etkilemesi için etkili araçlar geliştirmek üzere eğitecek kalıcı bir örgüt doğal olarak şekillenecektir. "

Türkçe bir yayın olan Komünist Parti, doğal olarak, özellikle Ortadoğu ve Kuzey Afrika için kilit öneme sahip bir ülke olan Türkiye'deki siyasi olayların, özellikle de sınıf mücadelelerinin üzerine eğilecektir.

Bununla birlikte Komünist Parti'nin sadece Türkiye'de değil, Avrupa'dan Mezopotamya'ya, Kafkasya'dan Orta Asya'ya ve hatta Afrika'ya kadar Türkçe konuşanların bulunduğu dünyanın her yerinde partimizin bir örgütlenme aracı olmasını öngörüyoruz. Elbette bu iddialı görünen hedefe bir günde değil, uzun vadede defalarca tekrarlanan düzenli çalışmalarla ulaşmayı umuyoruz. Bu doğrultuda Komünist Parti, Türkçe konuşanların yaşadığı geniş coğrafyalardan siyasi olayların anlatım ve analizlerine yer vermeyi hedefleyecektir.

Komünist Parti'yi, Komünist Enternasyonal'in şubesi olan Türkiye Komünist Partisi'nin sol kanadı tarafından 1924 yılında yayınlanan Taarruz'dan bu yana Türkçe yayınlanan ilk hakiki komünist yayın olarak görüyoruz. Genel olarak Komünist Enternasyonal'in sol kanadı, özellikle Lenin'in önderliğinde, ilk iki kongresinin çalışmalarına ve tezlerine hakim olsa da, daha sonra Enternasyonal'e oportünist etkiler sızmaya başladı ve bu sızma Rusya'da "tek ülkede sosyalizm" in ilan edilmesi ve Komünist Enternasyonal'in ulusal bir devletin aracı haline getirilmesiyle sonuçlandı. Stalinist üyelerinin de katkılarıyla küresel karşı-devrim, devrimci dalgayı yenilgiye uğrattı. Karşı-devrim tarafından ağır bir şekilde bastırılan sol, birçok ülkede çalışmalarına devam edemedi ve ortadan kayboldu. Troçki'nin başını çektiği muhalefet, başlangıçta Stalinist karşı-devrime sağlıklı bir tepki verse de kısa süre sonra oportünizme teslim oldu. Sadece İtalya Komünist Partisi'nin sol kanadı gerçek komünist doktrinin ateşini canlı tutmayı ve karşı devrimden doğru dersler çıkarmayı başardı. Bu çabalar temelinde 1952'de Enternasyonal Komünist Partisi kuruldu.

Bu nedenle, yeni yayınıımızın en önemli özel görevi, Türkiye'de hakiki komünizmin yeniden dirilişine hizmet etmek ve Türkçe konuşulan diğer ülkelerde de aynı amaca katkıda bulunmaktır; bu çabaya başlamaktan gurur duyuyoruz.

İletişim: icparty@interncommparty.org